

CURIERUL ADVENTIST

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XXVII. Nr. 1

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

1 Ianuarie 1949

Organ al Cultului creștin adventist de ziua șaptea din R. P. R.

Redacția și Ad-ția, București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

CUPRINSUL

1. Sâinea cea de toate zilele Aurora M. Ionescu
2. De anul nou C. A.
3. Studii biblice
4. Legea Cultelor și Invățământul religios . . . Gh. I.
5. Invățați dela Mine Mărturii
6. Sentru cine, Doamne? D. Florea
7. Căminul V. Florescu
7. Cercetare de sine Prelucrare
9. Respect N. Ghițescu
10. Facerea de bine Dănilă
11. Roade care să rămână N. Gheorghită
12. Cugetări pentru Ziua Domnului . . . N. Gheorghită
13. Harul și credința Gh. Indricău

Diverse :

- Lucruri mici
- Rezultatul examenului
- Soșta redacției
- Să fim sănătoși
- Unde să scriș ?

Pâinea cea de toate zilele

Bob de grâu, strop de lumină,
bob cu vieață ntrânsul,
Ingânând în colț de suflet
zâmbetul și plânsul,
Ai căzut în dimineață
proaspătă și lină
Azvârlit de mâna iute n
brazda grea de tină.

Zăvorât ai fost în țăr'nă,
jos în întuneric,
Unde nu-s lumini de soare
scânteind feeric.
Singur cu pământul rece,
singur doar cu dânsul
Bob de aur, de lumină,
bob cu vieață ntrânsul!

A căzut o ploaie deasă,
ploaia timpurie,
Și-ai murit încet în neguri,
stins ca o făclie.
Ai murit pentru nviere,
(asta-ți este vieața)...
Și-ai răzbit prin zid de bulgări
vesel, dimineața.

Cine se ridică falnic
într'un lan de grâne?
Și cu grație se nclină
prins în spice pline.
Cine e bogat și darnic,
d'aurit tezaur?
Tu ești, bob plin de lumină,
bob mărunt de aur!

Uite, pâinea mult dorită
se sfâșie n șapte!
Un copil cu mâna roză
o înmoaie n lapte.
Cu evlavie-o mănâncă
zilnic, muncitorul;
Pâinea binecuvântată
satură, poporul.

Bob de grâu, strop de lumină,
bob mărunt de aur,
Cine te-a zidit pe tine,
care Meșter Faur?
Să mă'nchin în adorare,
tu îmi dai de știre:
Mare ești și bun, o Doamne,
Ție azi, mărire!

Aurora M. Ionescu

DE ANUL NOU

Pășim într'un an nou. Un an din viața noastră, anul 1948, s'a scurs. Incepe un alt an, anul 1949. Momentul începerii noului an ar trebui să ne sprijinească, ocazia de a cugeta puțin la felul nostru de viață din trecut. În viața noastră spirituală, am realizat noi, oare, un spor sau, dintr-o parte, o scădere?

Omul înțelept, și mai ales creștinul evlavios, își va face cu acest prilej această cercetare de sine. El va răscoli trecutul său, va sta de vorbă cu sine, ca să vadă dacă tot ce a făcut a fost bine, dacă el însuși a fost drept, moral și iubitor de Dumnezeu și de aproapele. Va căuta cauzele și motivele adevărate ale faptelor lui, va regreta ce n'a făcut cum trebuie, și își va însemna cu grijă învățămintele prețioase câștigate.

Apoi va privi și în viitor, își va pune ținte noi, și va topi toate dorințele inimii lui într'o rugăciune arzătoare către Dumnezeu, ca să facă „un început nou“ și ca în anul în care a pășit să fie mai rodnic, mai plin de sănătate, de pace și de succes.

Un astfel de om pășește în anul cel nou ca un om nou, cu o nădejde nouă.

Biserica, la rândul ei, are de făcut același lucru, și suntem siguri că l-a făcut. Săptămâna de rugăciuni, cu aducerea aminte a păcatelor și consacrarea cea nouă, este temelia de pe care ea întâmpină noul an, este garanția unei vieți mai bîruitoare.

Anul care s'a scurs, privit în mare, a fost un an de pace, de libertate și de progres. Mulțumim Bunului nostru Tată ceresc pentru toate aceste lucruri, recunoscând că orice dar bun vine de sus dela al luminilor Tată.

Mulțumim și înaltelor autorități ale țării noastre pentru libertatea religioasă acordată

Biserica creștină a adventiștilor de ziua a șaptea pășește în noul an cu deviza ei: „Poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus“, hotărâtă pentru o credință practică, stăruint în facerea de bine.

Rugăciunea ei către Bunul Dumnezeu este ca El să ocrotească pe fiecare copil al Lui, Biserica Sa și Țara noastră, asigurându-ne mai departe pacea și liniștea necesară bunănoastră dezvoltării și împlinirii misiunii noastre și în anul 1949. Amin!

Curierul Adventist

Lecțiunea 1.

DOMNUL HRISTOS CA CREĂTOR ȘI MANTUITOR

De memorizat: „Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile“. Ebr. 1, 1. 2.

1. Cui a vorbit Dumnezeu în Vechiul Testament? Ebr. 1, 1:

Fiecare capitol și fiecare verset din Biblie este un comunicat pe care Dumnezeu îl dă oamenilor.

2. Cum a vorbit Dumnezeu? Vers. 1

În timpul celor două mii cinci sute de ani ai Istoriei omenirii, nu a existat nicio descoperire scrisă. Aceia cari fuseseră învățați de Dumnezeu, au dat mai departe cunoștința lor la alții, și ea a fost transmisă din tată în fiu, prin generații de-a-rândul. Pregătirea cuvântului scris începu în vremea lui Moise. Descoperirile inspirate a luat forma unei cărți inspirate. Această lucrare a continuat a se săvârși în cursul lungii perioade de o mie șase sute de ani, dela Moise, istoricul creației și legii până la Ioan, raportorul celor mai sublimе adevăruri ale Evangheliei.

3. Prin cine a vorbit Dumnezeu în vremurile trecute? Vers. 1.

Fiul lui Dumnezeu a fost Acela care a dat părinților noștri făgăduința mântuirii. El a fost Acela care S'a descoperit patriarhilor. Adam, Noe, Abraam, Isaac, Iacob și Moise au înțeles Evanghelia. Ei au așteptat mântuirea prin Înlocuitorul și Girantul omenirii... Domnul Hristos a fost Acela care a vorbit poporului Său prin profeți... Glasul lui Hristos este acela care ne vorbește prin Vechiul Testament.

Legea Cultelor

și

Învățământul Religios

Prin art. 27 al Constituției din 13 Aprilie 1948, se prevede pentru Cultele religioase dreptul de a deschide și întreține „școli speciale pentru pregătirea personalului Cultului sub controlul Statului“. Inspirat din acest drept fundamental înscis și garantat de Constituție, Decretul Nr. 177, pentru regimul general al Cultelor din 4 August 1948, consacră întreg capitolul VI, cu art. 44—52, reglementării acestui învățământ religios recunoscut pe seama Cultelor religioase.

Cultele religioase pot organiza, cu aprobarea Ministerului, școli de cântăreți și școli pentru pregătirea clerului. Crearea școlilor și alcătuirea programelor se vor face de către organele de conducere ale fiecărui Cult religios în parte, fiind apoi supuse spre aprobare Ministerului Cultelor.

Scolile pentru pregătirea clerului pot fi: a) seminarii teologice, având la bază gimnaziul unic sau șapte clase primare; b) institute teologice, având la bază absolvența liceului sau a școlii normale; c) institute teologice de grad universitar, având la bază bacalaureatul sau diploma de școală normală.

Fiecare cult poate avea câte o școală de cântăreți și una din cele pentru pregătirea clerului. Diplomele și certificatele eliberate de către școlile de învățământ pentru pregătirea personalului Cultului, au valabilitate numai în cuprinsul Cultului respectiv.

Pe lângă școlile și institutele pentru pregătirea personalului deservent, Cultele pot avea internate, dar numai pentru elevii sau studenții care urmează aceste școli. În școlile de învățământ religios nu se predă materii de cultură generală, afară de acelea care sunt în strânsă legătură cu materiile cu conținut strict religios. Acestea din urmă compun majoritatea programului în școlile pentru pregătirea deservenților Cultelor.

Tot în vederea aplicării dispozițiilor art. 44—52 din Decretul Nr. 177/1948, Ministerul Cultelor a dat Decizia Nr. 42.898 din 15 Noembrie 1948, prin care se aprobă pen-

4. Prin cine a vorbit Dumnezeu la sfârșitul acestor zile?

„Fiind pe pământ, Domnul Hristos a arătat că El nu vorbește dela Sine. „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M'a trimis pe Mine“. Ioan 7, 16. „Cuvântul pe care-l auziți, nu este al Meu, ci al Tatălui, care M'a trimis“. Ioan 14, 24. „Acela pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu“. Ioan 3, 34.

5. Cui vorbește acum Dumnezeu? Vers. 2.

E foarte plăcut să știm că Dumnezeu ne prețuește atât de mult încât ne trimite o scrisoare. Dacă am primi o scrisoare dela cârmuitorul unei țări, ne-am simți foarte onorați, și am povesti și altora despre aceasta; cu cât mai mult dacă primim o scrisoare dela Cârmuitorul Universului.

Biblia este o scrisoare trimisă nouă personal. E primejdia ca să aplicăm la alții cuvintele lui Dumnezeu, și nu nouă înșine. Dumnezeu vorbește, și ne vorbește nouă.

6. Ce a fost pus Fiul să fie? Vers. 2.

Fiul a fost „pus moștenitor a tuturor lucrurilor“. Acesta este El în natura Sa pământească. Ca al doilea Adam a fost rânduit moștenitor al tuturor lucrurilor pe care le avusese la început întâiul Adam dar pe care le pierduse. Creștinii sunt și ei moștenitori, „moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos“. Rom. 8, 17.

Jertfa Domnului Hristos pentru om a fost deplină și atotcuprinzătoare. Se împlinise condiția ispășirii. Lucrarea pentru care venise în lumea aceasta se împlinise.

7. Prin cine ai făcut Dumnezeu veacurile (lumile)? Vers. 2.

Dumnezeu a făcut toate lucrurile prin Domnul Hristos. Ioan 1, 3; Col. 1, 16. Fiul descoperă pe Dumnezeu, care îl folosește pentru a-și face lucrarea, prin care vorbește și lucrează. „Toate au fost făcute de El și prin El“. Toate sunt ale Lui, pentru că El este Fiu și Moștenitor. Toate sunt ale Lui prin răscumpărare.

Lumea a fost făcută prin El, și „nimic din ce a fost făcut, n'a fost făcut fără El“. Dacă Domnul Hristos a făcut totul, însemnează că a existat înainte de toate. Cuvintele spuse în această privință sunt rostite atât de hotărâtor încât nu mai e loc de îndoială. Domnul Hristos este în totul și în deplin înțeles, Dumnezeu. El a fost cu Dumnezeu din veșnicie, mai pe sus de toate și în veșnicie preamărit-Dumnezeu.

8. Ce legătură este între Domnul Hristos și slava lui Dumnezeu? Vers. 3.

Domnul Hristos este strălucirea slavei lui Dumnezeu. Când Moise a cerut: „Arată-mi slava Ta“, Dumnezeu i-a răspuns: „Voiu face să treacă pe dinaintea ta toată bunătatea Mea, și voi chema Numele Domnului înaintea ta.“ Exod. 33, 18, 19. De aci înțelegem că slava lui Dumnezeu este bunătatea Lui, însușirile Lui, caracterul Lui. Domnul Hristos este „strălucirea“ adică arătarea în afară, sau mijlocul prin care toate acestea se fac văzute. Noi n'am putea cunoaște pe Dumnezeu dacă am fi lipsiți de Domnul Hristos, deoarece „nimeni n'a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.“ Ioan 1, 18. Domnul Hristos S'a arătat ca să descopere pe Dumnezeu. „Cine M'a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl.“ Ioan 14, 9.

Dumnezeu a văzut că o descoperire mai lămurită decât a naturii era trebuincioasă pentru a zugrăvi atât personalitatea cât și caracterul Său. El a trimis pe Fiul Său în lume pentru ca să manifesteze, în măsura în care aceasta ar fi putut fi suportată de ochiul omenesc, natura și însușirile Dumnezeului nevăzut.

9. În ce legătură stă Domnul Hristos cu persoana Tatălui? Vers. 3.

El este „întipărirea“ Ființei Tatălui. Omul este făcut după chipul lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos este întipărirea Lui. Prin urmare, atunci când se spune despre Domnul Hristos că este întipărirea lui Dumnezeu se înțelege că El și Tatăl sunt una în natura Lor cea mai dinlăuntru, că asemănarea nu e numai la înfățișare ci merge până în adânc.

Unirea care e între Domnul Hristos și ucenicii Săi nu nimicește personalitatea vreunuia dintre ei. Ei sunt una în scop, mentalitate și în caracter, dar nu în persoană. În felul acesta Dumnezeu și Domnul Hristos sunt una.

10. Prin ce ține Domnul Hristos toate lucrurile? Vers. 3.

„Ține“ însemnează mai mult decât a purta ceva în mână. Are înțelesul de a duce un lucru la locul lui hotărât. După cum un om care duce o povară nu numai că nu o lăasă să cadă, ci merge cu ea undeva, tot astfel Domnul Hristos, nu ține universul numai ca să nu se prăpădească. El îl duce mai departe; are în vedere o destinație.

Aceasta ar trebui să ne îmbărbăteze pe toți. Dumnezeu merge undeva, are un gând cu cele făcute de El. Lucrurile nu merg la voia întâmplării. Dumnezeu știe ce are de gând, și își aduce planul la îndeplinire. Lumea nu este, așa cum și-au închipuit unii, ca o locomotivă fără

tru fiecare cult religios în parte tipul de școală pentru învățământul religios pe care și l-a ales, precum și materiile de studiu ce urmează a se preda.

Prin art. 27 și 28 din Decizia Nr. 42.898/948, a Ministerului Cultelor, se aprobă pentru Cultul creștin adventist de ziua a șaptea următoarele:

„Art. 27. — Cultul adventist de ziua a șaptea va putea avea, pentru pregătirea personalului cultului, un seminar cu durata de studii de patru ani.

Art. 28. — Materiile care se vor preda la acest seminar, grupate în șapte catedre, sunt următoarele:

a) Vechiul și Noul Testament, cu noțiuni de arheologie biblică și isagogie.

b) Istoria bisericească, istoria adventă, drept bisericesc, organizare și administrație bisericească.

c) Spiritul Profeției (Daniel, profeții mari și mici, Faptele Apostolilor, epistolele Apostolului Pavel, Apocalipsa).

d) Comentarii biblice advente și dogmatică.

e) Lucrare biblică, omiletică, hidroterapie și dietă, muzică vocală.

f) Limba Română.

g) Limba rusă”.

Reese din cele de mai sus că tipul de școală pentru învățământul religios ales de Cultul creștin adventist de ziua a șaptea și aprobat de Ministerul Cultelor este: Seminarul Teologic care funcționează la Brașov-Stupini, având la bază Gimnaziul unic sau șapte clase primare. Durata de studii este de 4 ani.

Gh. I.

„Învățați dela Mine“

„Învățați dela Mine“, zice Domnul Hristos, „și veți afla odihnă pentru sufletele voastre“. Mat. 11, 29. Pentru ce nu învățăm noi dela Mântuitorul în fiecare zi? Pentru ce nu trăim noi în strânsă legătură cu El, așa ca atunci când suntem împreună cu alții să putem vorbi și să ne putem purta blând și prietenos? Pentru ce nu onorăm noi pe Domnul purtându-ne unii față de alții cu duioșie și cu iubire?

Vieța Domnului Hristos a întemeiat o religie în care nu sunt despărțiri, o religie în care ei sunt

faruri și fără mecanic, prăbușindu-se în întunec. Dumnezeu este mecanic, El conduce totul.

11. Ce a făcut Domnul Hristos pentru păcătoși? Vers. 3.

Domnul Hristos a făcut „curățirea păcatelor“. El a călcat singur în teasc, și nimeni nu a fost cu El dintre oameni. Isa. 63, 3. Partea întâia a acestei lucrări a făcut-o murind pe cruce; dar curățirea păcătoșilor încă se mai face. Ea se va sfârși atunci când cel din urmă suflet ce mai e de mântuit va fi fost răscumpărat.

12. După ce ne-a curățit păcatele, ce a făcut Domnul Hristos? Vers. 3.

Cuvintele „a șezut“ nu însemnează că după ce Domnul Hristos ne-a curățit păcatele, a șezut ca și cum n'ar mai fi avut nimic de făcut. „A șezut“ înfățișează aci o lucrare de înscăunare într'o slujbă. Chiar și cuvântul folosit aci este deosebit de acela care însemnează doar a se așeza. Pe Golgota, Domnul Hristos a fost jertfa care a dat sângele pe care mai târziu, ca preot, El l-a folosit la slujba din cer. La înălțarea Lui a fost așezat în slujba de preot, și pus „la dreapta Măririi în locurile prea înalte“. Înscăunarea aceasta a fost așezarea Lui în slujbă. Nu numai că nu a însemnat încetarea lucrării Sale, ci a însemnat începutul. El are acum puterea dela Dumnezeu să îndeplinească slujba de Preot al Dumnezeului Celui Preaînalt.

Lecțiunea 2

DOMNUL HRISTOS MAI PRESUS DE TOȚI INGERII

De memorizat: „Tu ai iubit neprihănirea și ai urit nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus de tovarășii Tăi“. Ebr. 1, 9.

1. Ce lămurire ni se dă asupra faptului că Domnul Hristos a ajuns mai presus de îngeri? Ebr. 1, 4.

Ingerii sunt ființe spirituale, la înțelepciune și putere. Se spune despre ei că ei cunosc „tot ce se petrece pe pământ.“ 2. Sam. 14, 20. Ei sunt „tari în putere,“ întrecând în această privință închipuirea noastră. Ps. 103, 20; 2. Regi 19, 35. Copilașii sunt apărați de ei. Mat. 18, 10. Ei păzesc pe oameni și scriu cuvintele și faptele lor. Ps. 91, 11; Ecles. 5, 5. 6.

Ingerii plini de măreție se simt fericiți când pot să dea iubire și neobosite îngrijiri sufletelor pierdute și pline de păcate. Ființe cerești caută cu mult zel să câștige inima oamenilor. Ei aduc lumina cerească în lumea aceasta întunecoasă; lucrând cu stăruință și iubire, ei caută să influențeze pe oameni pentru a pune pe cei pierduți în legătură cu Hristos, legătură care este mai intimă decât aceea pe care o pot gusta ei ca îngeri.

2. Cum a ajuns El să primească un Nume mult mai minunat decât al lor? Vers. 4.

S'a adus o jertfă desăvârșită; deoarece atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe unicul Său Fiu, nu un Fiu făcut prin creațiune ca îngerii, sau un Fiu adoptat ca păcătosul iertat, ci un Fiu născut în întipărirea ființei și slavei Tatălui, unul egal cu Dumnezeu, în autoritate, demnitate și desăvârșire dumnezească. În El s'ălăsluște plinătatea lui Dumnezeu.

3. Ce n'a spus niciodată Dumnezeu vreunui dintre îngeri? Vers. 5.

Se dau aci două citate și în amândouă se scoate la lumină vrednicia de Fiu. Ele sunt luate din Ps. 2, 7; Sam. 7, 14. Ingerii nu sunt fii așa cum este Fiu Domnul Hristos, și nici măcar în felul cum oamenii sunt numiți copiii lui Dumnezeu. 1 Ioan 3, 1. 2.

4. Ce dovadă se mai dă că Domnul Hristos este mai presus de îngeri? Vers. 6.

Când poruncește Dumnezeu îngerilor să se închine Domnului Hristos — chiar ca Prunc — Il proclamă în felul acesta ca Dumnezeu. Ingerilor nu se cade a se da închinare; numai lui Dumnezeu I se cuvine închinare. Apoc. 19, 10; 22, 9. Porunca dată îngerilor ca să se închine Domnului Hristos este o vestire publică a dumnezeirii Domnului Hristos.

5. Ce se spune despre îngeri? Vers. 7.

Cuvântul „slujitori“ de aci este pus în seama îngerilor. Dumnezeu folosește elementele, „foc și grindină, zăpadă și ceață, vânturi năprasnice care împlinesc poruncile Lui“. Dumnezeu folosește de asemenea pe îngeri ca slujitori ca să împlinească voia Lui. (Ps. 148, 8.) Ingerii sunt slujitori, spre deosebire de Domnul Hristos care este Fiu.

6. Făcând deosebirea aceasta, ce spune Tatăl Domnului Hristos? Vers. 8.

prinși într'o mare frăție, toți fiind egali înaintea lui Dumnezeu. El n'a trecut pe lângă nimeni socotindu-l nevrednic, și a căutat să dea fiecărui suflet leacul vindecător. El căuta să insuflă nădejde chiar și omului celui mai needucat și mai puțin promițător, dându-i asigurarea că poate ajunge curat și nepătat având un caracter vrednic de a face din el un copil al lui Dumnezeu.

Apostolul Petru zice: „Deaceia fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată“. 2 Petru 1, 10. Într'o dimineață de Sabat presbiterul unei mici comunități sosi la adunare cu întârziere. Fața lui însă strălucea de mărirea lui Dumnezeu. „Fraților“, zise el, „am găsit calea. Am găsit calea pe care să mergem ca să se împlinescă făgăduința: „Nu veți aluneca niciodată“. Am să vă povestesc întâmplarea.

Apoi povesti că văzuse pe un frate căruia i se părea că frații nu-l respectă de ajuns, și mai ales i se părea că presbiterul se ținea mândru. Lucrurile nu erau așa, ci numai i se părea, și de câteva săptămâni fratele nu mai venise la serviciul divin. Deaceia presbiterul se duse la el acasă, și ingenunche înaintea lui, zicând: „Iubite frate, iartă-mă. Spune-mi te rog ce ți-am făcut?“ Omul îl apucă de braț și voi să-l ridice. „Nu“, zise presbiterul, „spune-mi ce ai împotriva mea“. „N'am nimic împotriva ta“. „Totuși trebuie să ai ceva, zise presbiterul“, pentru că mai înainte puteam să vorbim unul cu altul, dar acum nu vrei să mai stai de vorbă cu mine, și vreau să știu ce s'a întâmplat“.

„Ridică-te frate“, zise el. „Nu“, răspunse presbiterul, „nu mă ridic“.

„Atunci trebuie să mă plec eu“, zise fratele cel supărat, și căzu în genunchi, și mărturisi cât de copilărește se purtase și câte bănueli rele purtase în inimă. „Dar de acum“, zise el, „am să le dau pe toate laoparte“.

În timp ce presbiterul povestea acestea, fața lui strălucea de o lumină sfântă. Indată ce sfârși de povestit veni și fratele celalt cu familia lui și comunitatea a avut o zi fericită.

Mărturie

În timp ce îngerii sunt slujitori, Tatăl vorbește Fiului cu cel mai deplin respect, și-L numește Dumnezeu. El asigură că tronul Domnului Hristos stă în veci de veci, și că toiagul domniei Lui este un toiag de dreptate.

Aci se susține din nou dumnezeirea desăvârșită a Domnului Hristos, și anume chiar de Dumnezeu însuși. Tatăl vorbește Fiului în cuvinte de închinare: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule“. Intrucât dorința scriitorului este de a arăta superioritatea Domnului Hristos față de îngeri, nu putea aduce dovezi mai puternice sau mai convingătoare. Tatăl recunoaște deplina dumnezeire a Domnului Hristos în cuvintele cele mai puternice cu putință.

Iudeii nu auziseră niciodată mai înainte asemenea cuvinte din gură omenească, și o putere convingătoare le însoțea; deoarece se părea că dumnezeirea străbătea prin natura omenească așa cum zicea Domnul Isus: „Eu și Tatăl una suntem“. Cuvintele Domnului Hristos erau pline de o adâncă însemnătate atunci când spuse că El și cu Tatăl sunt de o natură asemănătoare și că au aceleași însușiri. Iudeii înțeleseră însemnătatea acestor cuvinte, nu aveau de ce să nu le înțeleagă, și luară pietre ca să-L omoare.

7. Ce spuse mai departe Tatăl despre Domnul Hristos? Vers. 9. pr. p.

Domnul Hristos a iubit dreptatea și a urit păcatul; și noi ar trebui să facem la fel. Ura noastră față de păcat ar trebui să fie tot atât de tare ca și iubirea noastră față de dreptate.

Hristos muștra păcatul fără să caute la persoană. N'a existat un altul care să urască și să desaprobe răul mai fără teamă ca El.

8. Pentru că Domnul Hristos a urit păcatul și a iubit dreptatea, ce făcu Dumnezeu-Tatăl? Vers. 9. ult. p.

„De aceea“, adică intrucât Domnul Hristos a urit păcatul și a iubit dreptatea „Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret“. Fapt. 10, 38.

9. În ce cuvinte vorbește Carăși Dumnezeu Domnului Hristos? Vers. 10. pr. p.

În versetul 8 Dumnezeu a vorbit Domnului Hristos ca lui Dumnezeu. Aci îi vorbește ca unui Domn. Se urmărește prin aceasta ca toți „să știe bine“,... „că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi“. Fapte. 2, 36.

10. Ce a făcut Domnul Hristos „la început“? Vers. 10.

Tatăl a numit în versetul 8 pe Fiul, Dumnezeu; în versetul 9 ca Preot uns; în versetul 10 ca Domn, iar acum ni-L înfățișează ca Creator. Deși se mai spusese aceasta și în versetul 2, acum se repetă din nou pentru a arăta că Domnul Hristos nu este o faptură ci Creatorul însuși.

Vorbind despre existența Sa înainte de naștere, Domnul Hristos ne poartă cu gândul înapoi prin veacurile fără de capăt. El ne dă asigurarea că n'a fost niciun timp când El să nu fi fost în strânsă legătură cu Dumnezeu cel veșnic. Acela al cărui glas îl ascultau oamenii atunci, fusese cu Dumnezeu ca Unul care fusese cu El veșnic.

11. Ce se va întâmpla cu cerul și cu pământul? La data când se întâmplă aceasta cine rămâne? Vers. 11.

Aci se face deosebirea între Creator și creațiune. Domnul Hristos a trăit înaintea tuturor lucrurilor, și atunci când pier ele, rămâne El. Aci se descoperă veșnicia Domnului Hristos.

În adevărul că Domnul Hristos a fost una cu Tatăl înainte de a se pune temelile lumii, este lumină și slavă. Aceasta este o lumină care strălucește făcând-o să scânteieze de adevărată slavă dumnezeiască. Adevărul acesta lămurește alte adevăruri, chiar dacă el însuși este ascuns într-o lumină de neapropiat și de nepătruns.

12. Spre deosebire de cer și de pământ cât de neschimbător și de veșnic este Domnul Hristos? Vers. 12.

Haținele se învechesc, ele sunt împăturite și puse la o parte în timp ce altele noi le iau locul. La fel trec toate lucrurile. Domnul Hristos, însă, rămâne același. Anii Lui nu vor trece. El este veșnicul Fiu al lui Dumnezeu.

13. Ce invitație nu s'a făcut îngerilor vreodată? Vers. 13.

Niciodată n'au fost invitați îngerii să șadă pe tronul lui Dumnezeu. Dar Domnul Hristos a fost chemat. Și aceasta arată că Domnul Hristos este mai presus de îngeri.

14. Care este lucrarea îngerilor? Vers. 14.

Trebuie să înțelegem mai bine lucrarea îngerilor. Ar fi bine să ne aducem aminte că fiecare copil adevărat al lui Dumnezeu se bucură de conlucrarea ființelor cerești. Oștiri nevăzute ale luminii și puterii însoțesc pe cei blânzi și umili cari cred și se sprijină pe făgăduințele lui Dumnezeu. Heruvimi și serafimi, și îngeri tari la putere, stau la dreapta lui Dumnezeu, „toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei cari au să moștenească mântuirea“.

Pentru cine, Doamne...?

Pentru cine, scump Isuse,

*Pe pământ veniși din cer,
Unde ai lăsat pe Tatăl*

Și pe îngeri ce nu pier?

Pentru cine, scump Isuse,

*Trup de om Tu ai luat,
Chip de rob, făcut din lînă,*

Pentru cine-ai îmbrăcat?

Spune-mi, Doamne, pentru cine?

Glasul Tău șoptește dulce:

Pentru tine.

Pentru cine, scump Isuse,

*Pe-al Golgotei drum urcând,
Istovit de suferință*

Ai căzut, crucea purtând?

Pentru cine, scump Isuse,

Brațe sfinte ai întins?

Cuiele bătute'n palme,

Pentru cine le-au străpuns?

Spune-mi, Doamne, pentru cine?

Blându-Ți glas laud zicându-mi:

Pentru tine.

Pentru cine, scump Isuse,

*Calea vieții ai deschis,
Făcând drumul cu putință*

Spre cerescul Paradis?

Pentru cine, scump Isuse,

Loc mareț și mult dorit

De-ai Tăi fii, o Doamne sfinte,

Pentru cine-ai pregătit?

Spune-mi, Doamne, pentru cine?

Glasul Tău duios se-aude:

Pentru tine.

D. Florea

Căminul

Cămin! Ce cuvânt plăcut și plin de inspirație! În el se cuprinde tot ce este frumos și înălțător. El trebuie să fie pentru noi acel loc plăcut din preajma noastră unde retrăgându-ne zi de zi să putem găsi liniștea și bucuria pe care numai atmosfera plăcută a căminului o poate da.

În căldura căminului se făuresc idealuri înalte, se pun temelii vieții de mai târziu și tot acolo trebuie să se facă și experiența vieții. Tot în cămin fiecare membru al lui are ocazie să ia primele lecții de viață practică.

De cât de mare însemnătate practică și cât de frumos era obiceiul bătrânilor poporului Israel din vechime de a învăța pe copiii lor și câte un meșteșug! Să amîn

DOMNUL HRISTOS PUS MAI PREJOS DE INGERI

De memorizat: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare“. Ebrei 2, 3 pr. p.

1. De care lucruri ar trebui să ne ținem noi mai cu râvnă? Ebr. 2, 1. pr. p.

Iacob ne îndeamnă să nu fie nimeni „un ascultător uituc, ci un împlinitor cu fapta“. Iacob 1, 25. Ceea ce ne trebuie, este împlinirea cu fapta a celor ce cunoaștem.

2. Ce se poate întâmpla dacă nu luăm seama mai cu râvnă la cele ce am auzit până acum? Vers. 1. ult. p.

Nu e greu să ajungem nepăsători în cele spirituale. Așa se și întâmplă dacă trecem cu vederea sfaturile și îndemnul. Cuvântul spus aci „să nu fim depărtați de ele“ mai poate fi redat și „ca nu cumva să alunecăm pe alături“, cum zice o altă traducere, sau „ca nu cumva să fim mânați dincolo de ele“.

3. Ce se spune despre cuvântul vestit prin înger? Vers. 2.

Ingerii sunt mijlocitori prin care se face legătură între Dumnezeu și om. Dumnezeu a vorbit printr'un înger, care la rândul lui a vorbit oamenilor printr'un profet. (Apoc. 1, 1; 22, 9; Dan. 9, 21). Așa se face că Scripturile Vechiului Testament, spre deosebire de cuvintele rostite mai de curând de Domnul Hristos, sunt numite în capitolul 1, 1 ca fiind vorbiri ale lui Dumnezeu „prin profeți“, iar aci sunt numite „cuvântul vestit prin înger“. Aci se urmărește să se arate însemnătatea ascultării de poruncile din descoperirile lui Dumnezeu. Ștefan ne „pune că „Legea a fost dată prin înger“, același adevăr fiind susținut și de Pavel care vorbește despre Lege ca fiind „rânduită prin înger“. Faptele 7, 53; Gal. 3, 19. Totul era „negoduit“, neascultarea de Lege era aspru pedepsită, după cum ni se arată în multe locuri în Vechiul Testament.

4. Ce întrebare pune apostolul? Vers. 3 pr. p.

Apostolul încă mai pune față în față cuvintele Domnului Hristos și ale îngerilor. Dacă încălcarea cuvintelor îngerilor era vinovată, cum vom scăpa noi dacă trecem cu vederea mântuirea înfățișată nouă de Domnul Hristos?

5. Cine a început mai întâiu să vorbească despre această mântuire? De cine a fost adevărată? Vers. 3 ult. p.

Cu toate că Abraam și profeții au cunoscut și au crezut Evanghelia și ea a fost propovăduită înainte de arătarea pe pământ a Domnului Hristos, El este adevăratul începător. După cum Domnul Hristos este Mielul lui Dumnezeu junghiat dela întemeierea lumii, tot astfel El este Acela care a vestit cel dintâi Evanghelia așa cum este redat în Gal. 3, 15.

6. În cari patru feluri se spune că dă mărturie Dumnezeu în sprijinul predicării Evangheliei? Vers. 4.

Cele trei dintâi sunt amintite în Fapt. 2, 22. Darurile sunt înșirate în 1 Cor. 12, 11. 28—31.

7. Ce se spune despre îngerii în legătură cu lumea viitoare? Vers. 5.

8. Ce se mărturisește undeva cu privire la om? Vers. 6.

Acel „undeva“ este în Psalmul 8, 4—6. Ce este omul? Când privim la mărimea lui Dumnezeu și ne mai uităm și la lipsa noastră de însemnătate, ne-am putea cu adevărat uimi că Dumnezeu ia într'adevăr seama la noi.

9. Cum a fost făcut la început omul față de îngerii? Vers. 7 pr. p.

Omul a fost făcut puțin mai prejos de îngerii, și este încă în starea aceasta. În ce privește puterea și înțelepciunea, în ce privește alcătuirea și puterile corporale, îngerii stau mult mai presus de oameni. Dar va veni timpul când nu vom fi mai prejos de îngerii. Ni se spune că „pentru puțină vreme“ am fost făcuți mai prejos de îngerii.

10. Cu ce a încununat Dumnezeu pe om? Peste ce i s'a dat stăpânire? Vers. 7 ult. p.

La data când a fost creat, Adam era încununat cu slavă și cinste, și avea „stăpânirea peste lucrurile mâinilor Tale“. Stăpânirea aceasta s'a pierdut din pricina păcatului, dar s'a dat făgăduința că poporul lui Dumnezeu va primi din nou stăpânirea dela început. Mica 4, 8.

Lui Adam i se dăduse stăpânire peste toate făpturile lui Dumnezeu. Domnul înzestrăse pe Adam și pe Eva cu înțelepciune așa cum nu avea nicio altă făptură dintre dobitoace. El făcuse din Adam stăpânitorul legal al tuturor lucrurilor Sale. Omul făcut după chipul lui Dumnezeu putea să contempleze și să aprecieze minunatele lucrări ale lui Dumnezeu în natură.

tim, de pildă pe Pavel, care deși bărbat învățat, considera totuși munca cu brațele ca o mare cinste. Meșteșugul pe care îl învățase cu mare plăcere în tinerețe — facerea corturilor — s'a dovedit a fi mai târziu de un real folos în viață.

Membrii căminului sunt, adesea, greșit îndrumați în ceea ce privește creșterea și înțelegerea rostului vieții de mai târziu. Mulți părinți lipsesc pe copiii lor de bucuriile vieții practice.

Fiecare membru al căminului trebuie învățat, cât mai devreme cu putință, să poarte din sarcinile căminului din care face parte. Încă din copilărie, băieții și fetele trebuie să fie obișnuiți a purta sarcini din ce în ce mai mari, ajutând astfel cu pricepere la lucrul din casă.

Dacă, pe deoparte, bărbații și femeile au partea lor de răspundere în viața de cămin, băieții și fetele ar trebui să câștige o cât mai bună cunoaștere a datoriilor și greutăților familiei. A ști a face un pat și pune în rânduială o cameră sau chiar a spăla vasele, și a ști a pregăti o mâncare sau a spăla rufe și a-și repara propria sa îmbrăcăminte nu înseamnă că pe un băiat îl face să-și piardă bărbăția. Aceste cunoștințe îl vor face mai folositor căminului și el se va simți și mai fericit. Deasemenea, dacă fetele pot învăța să înhame — acolo unde este cazul — caii la căruță și să-i conducă sau să folosească fierăstrăul și ciocanul ori grebla sau sapa, acestea vor fi mult mai pregătite pentru viață decât cele cari nu știu face astfel de lucrări.

Vorbind despre viața de credință a membrilor căminului trebuie să spunem că ea trebuie să se clădească în jurul faptului că Dumnezeu ne iubeste și că această iubire împărtășită și de noi va avea o influență spre bine asupra vieții noastre. Din nefericire, este adevărat, că deseori Dumnezeu este înfățișat nu ca un tată iubitor care veghează cu multă dragoste față de noi, ci ca un spion care la orice moment este gata să vadă orice greșală pe care o săvârșim, cu scopul ca apoi să fim pedepsiți fără milă. Ar fi mai bine dacă tatăl ar spune: „Ionică, ai mai multă răbdare cu frățiorul tău; tu știi că noi trebuie să căutăm a ne iubi unii pe alții după cum ne iubeste Isus“, decât să spună: „Ei, nu lași în pace pe frățiorul tău? Să îți minte că chiar dacă eu nu sunt lângă tine totuși Dumnezeu vede tot

11. Cât de mult fusese dat în stăpânirea omului? Totuși ce nu vedem încă? Vers. 8.

Făgăduința aceasta încă nu a fost împlinită așa cum era planul lui Dumnezeu. Natura încă n'a ajuns să fie pe deplin supusă omului; nici chiar lumea animală. Omul se deprinde tot mai mult cum să folosească puterile naturii, dar este încă departe de a fi ajuns să stăpânească totul.

12. Cu toate că Domnul Isus fusese făcut cu puțin mai prejos de îngeri, cu ce a fost incununat? Vers. 9. pr. p.

Planul lui Dumnezeu nu a dat greș. Cu toate că Adam a păcătuit, „vedem pe Isus, care a fost făcut pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii“, cum, ca al doilea Adam, ispășește înfrângerea plină de ocară a omului. După ce a biruit, a moștenit slava și onoarea pe care întâiul Adam o avusese la început.

13. Pentru câți a gustat moartea Domnul Hristos? Vers. 9. ult. p.

Puțini sunt oamenii aceia cari într'adevăr să fi gustat moartea. Pe măsură ce se apropie starea de moarte, omul nu-și mai dă bine seama de ce se întâmplă cu el, ba chiar în clipa morții încetează cu totul de a-și mai da seama. Versetul acesta nu ne vorbește numai despre moarte, ci mai mult despre suferința morții și gustarea morții. Acestea vin înainte de moarte, și Domnul Hristos a trecut prin amândouă.

Îngeri se pleacă și arătară că sunt gata să-și dea viața ca sacrificiu pentru om. Dar viața unui inger nu putea plăti datoria; numai Acela care crease pe om avea putere să-l răscumpere. Cu toate acestea și îngerii urma să aibă parte în planul mântuirii. Domnul Hristos urma să fie făcut „mai prejos decât îngerii din pricina morții“. Intrucât urma să îmbrace corpul omenesc, puterea Lui n'ar fi fost la fel cu a lor, și ei urma să-I slujească, pentru a-L întări și mângâia în suferințele Sale. Tot ei trebuia să fie „duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea“. Ebr. 2, 9; 1, 14. Ei urma să facă de strajă în jurul celor care se declarau supuși ai harului, apărându-i față de puterea îngerilor răi, și ferindu-i de întunecul grămadit fără încetare în jurul lor de Satana.

Au privit pe Mântuitorul cum intră în grădina Ghetsemani, cu sufletul încovoiat de groază și de întunec adânc. Au auzit strigătul Lui amar: „Tată dacă se poate să treacă paharul acesta dela Mine“. Mat. 26, 39. Iar curând prezența Tatălui s'a retras, L-au văzut întristat de o amărăciune de întristare ce întrece grozăvia luptei din urmă cu moartea.

Chinul sufletesc al Domnului Hristos, nu a încetat, dar deprimarea și descurajarea L-au părăsit. Furtuna nu se depărtase, dar El care era ținta ei fusese întărit să dea piept cu furia ei. El se ridică liniștit și neturburat. Pe fața Lui pătată de sânge se așezase o pace cerească. El suferise ceea ce n'ar fi putut să sufere niciun om, deoarece El gustase pentru fiecare om suferința morții.

Lecțiunea 4

INCEPĂTORUL MÂNTUIRII

De memorizat: „Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți“. Ebr. 2, 18.

1. Cine este „Acela“ și cine este „Incepătorul mântuirii:“ de care se vorbește în Ebrei 2, 10?

„Pentru care“ și „prin care“, sunt cuvinte folosite în alte locuri cu privire la Fiul. 1 Cor. 8, 6; Col. 1, 16. Totuși aci, sunt folosite cu privire la Tatăl, după cum foarte ușor se vede din înțelesul întregului verset. „Incepătorul“ mântuirii este Domnul Hristos.

2. Ce se cuvenea Tatălui să facă? Ebr. 2, 10.

Cuvântul „se cuvenea Lui“, este plin de însemnătate. Vrea să spună că I se cădea, că era drept și este îndreptățit ca Dumnezeu să facă aceasta. Când Dumnezeu a găsit de bine să îngăduie ca Domnul Hristos să moară, nu punem pe seama lui Dumnezeu ceva nepotrivit pentru El. Se cădea ca El să facă aceasta.

3. Pe ce cale a fost dus la desăvârșire Incepătorul mântuirii? Vers. 10.

Ca Dumnezeu, Domnul Hristos a fost totdeauna desăvârșit; ca om a fost făcut desăvârșit prin suferință. Cuvântul tradus aci prin „desăvârșire“ înseamnă ajungerea celui mai înalt punct al desăvârșirii într'o anumită privință. Are înțelesul de sfârșirea unei lucrări, ajungerea unei ținte. E același cuvânt pe care Domnul Hristos îl folosește când zice: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M'a trimis și să împlinesc lucrarea Lui“. Ioan 4, 34. „Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat s'o fac“. Ioan 17, 4. „Iată că scot dracii, și săvârșesc vindecări astăzi și mâine, iar a treia zi voi isprăvi“. Luca 13, 32. Domnul Hristos n'a fost niciodată nedesăvârșit; dar avea o lucrare de făcut, și lucrarea

ce faci și te pedepsește“. Cât de deosebit sună cuvintele apostolului Pavel în Romani 5, 8: „Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“.

Dumnezeu este un Dumnezeu al iubirii, și El nu găsește plăcere în a pedepsi, lucrul acesta fiind contrar naturii Sale.

În această pârțică de cer pe pământ, care este căminul creștin, viața de credință are locul cei dintâi și cel mai important.

Credința care poate fi trăită și dovedită în lucrurile zilnice nu este alta decât adevărata credință arătată în cămin. Spre a fi un bun tată ea cere întreaga ființă a unui bărbat. Ea cere întreaga ființă a unei femei pentru a fi o bună mamă. Din tot ce avem, membrii căminului nostru alcătuiesc singurul lucru ce-l putem lua la cer. Și atunci, nu merită ei să le dăm toată ființa noastră? Și nu ar trebui să depunem pentru aceasta toată puterea noastră? Mai mult încă, să simțim ca cea mai înaltă datorie a noastră de a trăi împreună cu membrii cei scumpi ai căminului nostru în așa fel, încât să putem fi împreună în tot cursul veșniciei?

Pe pământ noi avem o grădină a Domnului. Este grădina compusă din membrii căminului nostru. Față de această grădină să folosim tabloul grădinarului credincios din Isaia 27, 3: „Eu o ud în fiecare clipă; Eu o păzesc zi și noapte ca să n'o vatem nimeni“. Noi ca subgrădinari avem în adevăr de lucru zi și noapte, la fel ca și Maestrul-Grădinar. Dar avem asigurarea că față de toți cari în mod credincios se îngrijesc de această grădină a Domnului, făgăduința este sigură că la timp convenit vor secera cu bucurie, dacă nu vor fi căzut de oboseală, adică dacă nu se vor fi descurajat în lucrul lor.

Fie ca, în adevăr, căminurile noastre să devină adevărate locuri de inspirație și de întărire pentru cei iubiți ai noștri, în tot mersul vieții lor.

V. Florescu

aceasta n'a sfârșit-o până la o anumită dată și până n'a trecut prin anumite întâmplări. Suferința dela urmă i-a încheiat lucrarea. Acum sfârșise lucrarea ce-I fusese dată să o facă. În felul acesta a fost făcut desăvârșit.

4. În ce cuvinte se vorbește despre unitatea dintre Domnul Hristos și credincioșii? Vers. 11. pr. p.

Toți „sunt dintr'unul“. Cei sfințiți sunt frații Domnului Hristos. „Unul“ acesta este Tatăl. „N'avem toți un singur Tată? Nu ne-a făcut un singur Dumnezeu?“ Mal. 2, 10.

5. De care lucru nu-I este rușine Domnul Hristos? Unde va cânta El laudă lui Dumnezeu? Vers. 11. (ult. p.) 12.

„Lui, care e sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși“, nu-I este rușine să ne numească frați“. (Ebr. 7, 26; 2, 11). Familia cerească și familia pământească sunt legate împreună în Hristos. Hristos în strălucire este fratele nostru. Cerul este învelit în corp omenesc, și neamul omenesc este strâns la sânul Iubirii Nemărginite.

6. Ce cuvinte de încredere mai sunt încă redată? Vers. 13.

Citatele acestea două sunt luate din Isaia 8, 17. 18. „Copiii“ de cari se vorbește aci sunt amintiți în Marcu 3, 35.

7. La ce sunt părtași atât copiii cât și Domnul Hristos? Prin ce mijloace vrea El să nimicească pe Satana și puterea morții? Vers. 14.

Domnul Hristos este împreună cu noi părtaș la carnea și sângele nostru. Domnia lui Satana este moartea. Puterea lui va fi nimicită, și el însuși va fi prăpădit.

În pustietatea ispitei, în grădina Ghetsemani, cum și pe cruce, Mântuitorul nostru Și-a măsurat armele cu domnul întunecului. Rănilile Sale au ajuns prada câștigată biruind pentru fericirea neamului omenesc. Când Domnul Hristos atârna în agonie pe cruce, în timp ce durerile rele se bucurau, iar oamenii răi aruncau ocări, călcâiul Domnului a fost cu adevărat zdrobit. Dar însuși faptul acesta a însemnat sfărâmarea capului șarpelui. Prin moarte El a nimicit pe cel ce are puterea morții, adică pe Satana. Întâmplarea aceasta a fost hotărâtoare pentru soarta marelui apostat, și a făcut ca planul de mântuire să fie întărit pentru veșnicie. Murind, El a câștigat biruința asupra puterii ei; înviind, El a deschis porțile mormântului pentru urmașii Săi. În această mare bătălie de pe urmă vedem împlinindu-se profeția: „Aceasta îi va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul“.

8. Ce aduce după sine moartea Domnului Hristos? Ce urmări are frica de moarte? Vers. 15.

Domnul Hristos nu numai că izbăvește de moarte, dar îndepărtează și „frica de moarte“. Izbăvirea de moarte e ceva ce se va întâmpla în viitor; izbăvirea de frica morții, e ceva ce trebuie să aibă loc acum.

9. Pe cine a căutat Domnul Hristos să ajute? Vers. 16.

Traducerea cuvânt cu cuvânt a acestui verset ar suna astfel: „El nu S'a îngrijit de îngeri ca să le ajute, ci ajută seminției lui Abraam“. Când au păcătuit îngerii, Domnul Hristos nu mai putea face nimic; deoarece îngerii păcătuiseră împotriva întregii lumini așa că Dumnezeu și Domnul Hristos nu mai puteau face nimic pentru a-i izbăvi.

10. Ce a trebuit să facă Domnul Hristos? Vers. 17. pr. p.

Cuvântul „a trebuit“ este înrudit cu „se cuvenea“ din versetul 10, dar este un cuvânt mai puternic. Vrea să arate obligația. Este tradus diferit ca: dator, datorie, datora, legat, datoraji, în Mat. 18, 28. 30. 34; 23, 16; Rom. 13, 8.

Domnul Hristos n'avea nevoie să vină în lumea aceasta. Ar fi putut să rămână cu Tatăl Său. Dar dacă a pornit să mântuiască pe om, erau anumite lucruri pentru săvârșirea cărora avea datoria morală să le îplinească.

11. Pentru ce era nevoie ca Domnul Hristos să fie făcut asemenea cu frații Săi? Vers. 17. partea doua.

Pentru ca Domnul Hristos să poată fi un mare preot milos și credincios, era de trebuință ca El să treacă prin toate câte au trecut oamenilor.

În Domnul Hristos erau unite cele omenești cu cele dumnezeiești. Lucrarea Lui era să împace pe Dumnezeu cu omul, și pe om cu Dumnezeu. El avea de unit cele veșnice cu cele trecătoare. Numai în felul acesta se putea face ca oamenii căzuți să fie înălțați prin meritele sângelui Domnului Hristos, și să fie făcuți părtași de fire dumnezeiască. Luând firea omenească, aceasta a făcut pe Domnul Hristos în stare să înțeleagă încercările omului, și toate ispitele la care el era supus.

12. Ce avea de făcut marele preot pentru oameni? Vers. 17. ult. p.

Cercetarea de sine

Predicatorul se are pe sine însuși ca uneltă, deaceia trebuie să aibă grijă de vocea, de creierul și de inima sa și să-și desvolte puterile minții și ale inimii; să fie renăscut și să păstreze frăgezimea iubirii în Isus Hristos. Propria lui persoană — trup, suflet și spirit, — trebuie să fie puse în slujba Domnului. Succesul depinde în mare măsură de curățenia și de desăvârșirea instrumentului. Un om care în toate celelalte privințe este capabil, poate să fie împiedicat în lucrarea lui, sau să ajungă absolut nefolositor din cauza unui mic defect. O țevă de aramă otrăvește toată apa care trece prin ea. Tot așa și Evanghelia poate să ajungă păgubitoare, și revărsarea belșugului harului poate fi primejdioasă, când trece prin suflete stricate. Un predicator nepăsător dă naștere la ascultători nepăsători; predicatorul care lasă de dorit în viața sa spirituală va aduce o recoltă slabă.

Cea dintâi grijă a noastră să fie de a fi noi înșine oameni mântuiți. Mâna care vrea să spele pe cealaltă nu trebuie să fie ea însăși murdară. Candidații la amvoane să fie oameni născuți din nou. Trebuie să ne cercetăm pe noi înșine, în mod serios și radical, ca nu cumva să predicăm altora și după aceea noi înșine să fim lepădați. Cât este de îngrozitor să fii predicator al Evangheliei și totuși să nu fii pocăit! Oricât de strălucite ar fi darurile intelectuale sau corporale, predicatorul nu este totuși capabil pentru o lucrare spirituală dacă nu are viață spirituală. Atunci ar fi de datoria lui să renunțe la serviciul de pastor până va fi ajuns la această primă și cu totul trebuincioasă destoinicie. Căci altminteri este o călăuză care n'a mers pe calea pe care vrea să ducă pe alții; este un nor fără apă, un pom fără fructe, un izvor secăt. Mai bine să se desființeze amvoanele, decât să fie ocupate cu oameni cari nu cunosc din trăite lucrurile pe care le predică.

Dumnezeu n'a mântuit pe nimeni pentru că a fost predicator, sau un bun orator, ci pentru că a fost un

Marele preot avea însărcinarea de a face împăcarea. În scopul acesta, el trebuia să fie milos, dar nu în măsura aceea ca să primească păcatul în chip ușuratic. Pentru ca din bunăvoință să nu ajungă să calce legea, el trebuia să fie credincios în împlinirea datoriei sale. Nu trebuie să lase ca mila pentru oameni să-i întunece judecata.

13. La ce-I ajută Domnului Hristos felul cum a întâmpinat El ispita? Vers. 18.

Hristos cunoaște din experiență suferințele și încercările în care cad ființele omenești. Nimeni altul dintre cei născuți din femeie n'a fost urmărit cu atâta furie de ispită; nimeni altul n'a purtat o povară atât de grea a păcatelor și durerilor lumii. N'a existat niciodată vreunul care să aibă o mai profundă și mai durabilă compătimire ca El. Fiind El însuși părtaș la viața oamenilor în toate fazele ei, nu numai că putea să simtă, dar și să sufere împreună cu sufletul împovărat, ispitit și frământat.

Lecțiunea 5

DOMNUL HRISTOS ȘI MOISE

De memorizat: „Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi“, pentruca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului“. Ebr. 3, 13.

1. La cine trebuie să-și ațintească privirea frații sfinți? Ebr. 3, 1.

„Apostol“ înseamnă trimis. Aci este singurul loc unde Domnul Hristos este numit astfel. Ca apostol și mare preot, Domnul Hristos intrunește lucrarea lui Moise și pe aceea a lui Aaron. Moise a fost „trimis“, și Aaron a fost mare preot. Intrucât Domnul Hristos în capitolul acesta este comparat cu Moise, și intrucât El este și marele nostru preot, este bine să-L privim în cele două lucrări ale Sale.

2. Care este trăsătura asemănătoare la Domnul Hristos și la Moise? Vers. 2.

3. Care dintre cei doi, Moise și Domnul Hristos, era vrednic de mai multă cinste? Vers. 3.

Scriitorul epistolei către Ebrei a arătat mai înainte că Domnul Hristos este mai pe sus de îngeri, pe cari Iudeii îi onorau foarte mult. Acum vrea să arate că Domnul Hristos este mai pe sus și de Moise, pe care Iudeii îl socoteau că a primit cea mai mare cinste de la Dumnezeu, care a fost dată vreodată oamenilor. Moise și Domnul Hristos au zidit fiecare câte o casă, Moise a făcut cortul, iar Domnul Hristos o casă spirituală, „casa Lui suntem noi“. Ebr. 3, 6. Moise este arătat mai întâiu ca unul care a zidit casa (versetele 2 și 5); apoi el însuși ajunge un locaș al lui Dumnezeu (1 Cor. 6, 19), al cărui ziditor este Domnul Hristos.

4. Ce adevăr vădit se rostește mai întâi? Cine este Cel ce a zidit toate lucrurile? Vers. 4.

5. În ce stare era Moise când s'a arătat credincios? Vers. 5.

Moise a fost credincios când a zidit casa lui Dumnezeu, făcând toate lucrurile după chipul ce i se arătase. Exod. 25, 40; 39, 42. 43. Ceea ce a zidit trebuia să mărturisească despre lucrurile, care aveau să fie vestite mai târziu; adică, ele serveau de mărturie pentru Evanghelia pe care o reprezentau. Intregul sanctuar și cu slujbele lui preînchipuiau lucrurile viitoare mai bune.

6. Spre deosebire de Moise, care era slujitor, care era starea Domnului Hristos? Ce se înțelege prin „casa“ Lui? Pe ce temelie putem fi și noi cuprinși în casa Lui? Vers. 6.

Temelie pe care putem fi și noi cuprinși în casa lui Dumnezeu este „dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nesguduită și nădejdea“. Pentru a fi socotiți că facem parte din casa lui Dumnezeu trebuie să avem încredere și credință, trebuie să ne bucurăm în nădejde și să stăruim până la sfârșit. Aceasta ni se potrivește și nouă cei de acum. Încredere până la punctul de îndrăzneală, deoarece aceasta înseamnă cuvântul folosit în grecește pentru încredere, credință și nădejde sunt condiții pentru mântuire.

7. Ce solie pentru ziua de azi trimite Duhul Sfânt? Care pildă nu trebuie s'o urmăm noi? Vers. 7—9.

„Ziua“ amintită aci este aceea din Exodul 17, 1—7, care a avut loc în întâiul an al exodului: „Punerea la încercare“ este redată în Numerii 20, 1—13, și s'a întâmplat în al patruzecilea an al exodului. Întâia întâmplare a avut loc din pricina lipsei de credință în Dumnezeu a poporului. A doua a avut loc din aceeași lipsă de credință.

E vrednic de luat în seamă faptul că întregul citat, luat din Psalmul 95, 7—11, este o vorbire a Duhului Sfânt. Intrucât Duhul Sfânt a

om îndreptățit și sfințit prin credința în Isus Hristos și a fost credincios în serviciul Domnului său. De aceea trebuie să veghem asupra noastră ca să fim ceea ce învățăm pe alții să fie și să credem ceea ce spunem altora să creadă, iar în inima noastră să locuiască acel Isus și acel Duh Sfânt cu care imbiem pe alții.

Credința predicatorului să fie matură și puternică. El nu trebuie să fie numai egal cu ceilalți credincioși în viața spirituală, ci trebuie să-i întrecă cu mult. Pulsul evlaviei vii trebuie să bată tare și regulat, ochiul credinței să fie limpede, pasul hotărârilor să fie ferm, mâna activității să fie vie, ageră și omul dinlăuntru sănătos.

Să trăiască la nivelul moral cel mai înalt. Cineva care s'a făcut vinovat de păcate urite nu poate să-și deschidă cu vrednicie gura decât după ce pocăința lui a ajuns tot atât de cunoscută ca și păcatul lui.

Toată lucrarea predicatorului depinde de evlavie lui. Odată ce a slăbit zelul, rugăciunile sunt lipsite de binecuvântare, predicile dau o dovadă de declin, chiar dacă s'ar rosti aceleași fraze ca și mai înainte. Dela un astfel de pastor puterea a pierit, ca și delă Samson. Dacă inima a slăbit în cele spirituale toată viața va da dovadă de istovire. Credința trebuie să fie puternică, deoarece primejdiile predicatorului sunt mai mari ca ale altora. Sunt primejdii aduse de înălțimea locului, și sunt ispite grosolane ca și din cele rafinate. Necumpătarea la mâncare, admirația din partea femeilor, fac parte din ispitele grosolane. Predicarea din motive mercantile, pentru plată; cetirea din Biblie sau înălțarea de rugăciuni din oficialism, pentru că așa cere slujba, fac parte din laturile mai fine. Când se pierde elementul personal atât în pocăință cât și în credință, suferim în adevăr o mare pagubă.

Ispititorul va îndrepta împotriva predicatorului atacurile cele mai infocate. Ce biruință își zice el că a câștigat când poate face pe un predicator să fie trândav și necredincios, sau să devie avar sau de scandal public! Atunci Satana batjocorește Biserica și pe Domnul Hristos, arătând la așa zișii Lui servi.

Purtarea noastră să corespundă în totul cu slujba noastră. Predi-

inspirat întregul Vechiu Testament, putem privi cuvintele acestea cu mult respect.

8. Ce a trebuit să simtă Dumnezeu față de generația aceea? Pentru că ei totdeauna s'au rătăcit și n'au cunoscut căile lui Dumnezeu, ce a jurat El? Vers. 10. 11.

Dumnezeu a fost întristat de generația aceea. Incăpățânarea lor a schimbat întristarea Lui în mânie. Amenințarea Lui că ei nu vor intra în odihna Lui, nu cuprindea numai intrarea în Canaan; deoarece când David a scris Psalmul său, poporul se afla de multă vreme în pământul făgăduit. Cuvântul odihnă se ivește de câteva ori în capitolele acesta și în cel următor, și are înțelesul de: 1) odihnă cerească, pentru care odihna din Canaan a fost o preînchipuire; 2) odihna spirituală a credinciosului atunci când intră în părtășie cu Dumnezeu; 3) ținerea zilei de Sabat.

Unele din pricinile mâniei lui Dumnezeu sunt arătate în Ps. 106, 13—48.

9. Văzând cele petrecute mai înainte, ce înștiințare și ce indemn se dau Bisericii? Vers. 12. 13.

Suntem înștiințați că ne pândesc două stări rele: „o inimă rea și necredincioasă“ și „împietrirea prin înșelăciunea păcatului.“ Primejdia aceasta ne pândeste fără încetare.

Apostolul Pavel zice: „Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n'aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu.“ Văzând tot ce a făcut Dumnezeu pentru noi, credința noastră ar trebui să fie puternică, lucrătoare și strălucitoare. În loc de a ne văita și a ne plânge, vorbirea inimii noastre ar trebui să fie: „Binecuvintează suflete al meu pe Domnul, și tot ce este înlăuntrul meu să binecuvinteze Numele Lui cel sfânt. Binecuvintează pe Domnul, suflete al meu și nu uita nici una din binefacerile Lui.“

10. Ce trebuie să facem pentru a fi părtași ai Domnului Hristos? Ce indemn se dă din nou? Vers. 14. 15.

Versetele acestea sunt paralele cu versetele 6, 7 și 8. Ni se spune să „păstrăm până la sfârșit încrederea nesguduită de la început;“ adică să ținem tare aceeași credință pe care o aveam atunci când am ajuns creștini.

11. Ce au făcut unii cari auziseră glasul Lui? Vers. 16.

12. Ce întrebare pune acum apostolul? Cum răspunde el la ea? Ce s'a întâmplat cu aceia cari au păcătuit? Vers. 17.

13. Cui S'a jurat Dumnezeu că n'au să intre în odihna Lui? Vers. 18.

14. Pentru ce n'a putut Israel să intre? Vers. 19.

Toate păcatele Israelului de atunci sunt strânse aici în necredință. Necredința se poate arăta în împotrivire față de Dumnezeu, dar și mai adesea într-o purtare nepăsătoare și nesimțitoare. Aici se poate folosi înștiințarea din Ebrei 2, 3.

Nu a fost voia lui Dumnezeu, ca Israel să rătăcească patruzeci de ani prin pustie. Domnul dorise să-i ducă drept în Canaan și să-i așeze acolo ca popor sfânt și fericit. „Dar ei nu putură intra din cauza necredinței“. (Ebr. 3, 19.) Din cauza abaterii și apostaziei, ei pieriră în pustie; și fură ridicați alții, ca să intre în țara făgăduinței. La fel, nu era voia lui Dumnezeu, ca venirea Domnului Hristos să fie întârziată atât de mult, iar poporul Său să rămână atât de mulți ani în această lume de păcat și de tristețe. Dar necredința i-a despărțit de Dumnezeu. Pentru că ei refuzară de a face lucrarea rânduită lor de Domnul, alții au fost ridicați să vestească solia. În mila Sa față de lume, Domnul întârzie venirea Sa, pentru ca păcătoșii să poată avea ocazia să audă avertizarea și să găsească adăpost în Mântuitorul, înainte de a se vărsa mânia lui Dumnezeu.

Lecțiunea 6

ODIHNA LUI DUMNEZEU

De memorizat: „Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu“. Ebr. 4, 1.

1. Văzând făgăduința care ne-a fost lăsată, de care lucru să ne ferim? Ebr. 4, 1.

2. Ce veste bună ni s'a adus și nouă ca și lui Israel? Pentru ce nu le-a folosit? Vers. 2.

Cuvântul folosit aci este redat sub înțelesul de „veste bună“ sau „evanghelie“. În locul acesta este legat de făgăduința de a intra în odihna lui Dumnezeu. Multora li se pare că cei cari trăiau în Vechiul Testa-

torul să fie slujitor al lui Dumnezeu și la amvon dar și când a coborât dela amvon; nu numai în cuvinte dar și în fapte, și mai ales în fapte. Despre Domnul Hristos se spune că era „un profet puternic în cuvânt și în fapte“. Dela apostoli ne-au rămas nu predicile și rapoartele hotărârilor lor, ci „Faptele“ lor. Faptele noastre să poată fi scrise în cer. Să trăim sub ochiul pururea văzător al lui Dumnezeu.

Sfințenia este cea mai necesară însușire și cea mai frumoasă pozoabă a predicatorului. O simplă distincție morală nu este de ajuns. Vegherea trebuie dusă până în ce'e mai mici amănunte ale vieții. Mii de ochi privesc la predicator și iau exemplul dela el. Să ne purtăm așa încât să putem fi priviți de întreg cerul fără ca să avem motiv de îngrijorare. Poziția noastră în public va fi un mare câștig, când putem da pe față în umblarea noastră roadele Duhului Sfânt.

Evitați datorile mici, nepunctualitatea, clevetirea, folosirea de porecle, micile certuri, și orice mici vicii cari ca și muștele strică alțiile bune. Intimitățile cu sexul opus, cari au atras bănueli asupra unora, trebuie evitate cu toată severitatea. Asprimea, moșicia, infumurarea trebuie îndepărtate dela voi. „Să nu dăm n'ămănu niciun prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată. 2 Cor. 6, 3. Chiar în clipele de recreație să nu uitați că sunteți slujitori ai Evangheliei, Vieța particulară a predicatorului trebuie să fie în deplină armonie cu activitatea sa publică, altfel soarele său va apune curând, și cu cât în cazul acesta se va retrage mai curând, cu atât mai bine, căci rămânerea lui în serviciu ar desonora lucrarea lui Dumnezeu și l-ar ruina chiar pe el însuși.

Prelucrare

ANUNȚ

Atelier mecanic de precizie Repar mașini de tricotație, cusut, încheiat și orice lucrări de precizie în această branșă.

Petre Celante

Str. Mircea Basarab No 83 fost 76 Ploești

— Tractorist mecanic, doresc a lucra la arat, treerat, dar cu Sabatul liber. Adresa: Gl. Pohoăț, Com. Roșcani, Jud. Iași.

ment știau prea puțin despre Evanghelia. Aci ni se spune că lor li se propovăduia Evanghelia.

3. Cine sunt aceia despre cari se spune că intră în odihnă? Ce jurământ se rostește din nou? Vers. 3 pr. p.

Odihna aceasta este de așa fel încât credinciosul poate intra în ea, și este aceea de care vorbește Domnul Isus când zice: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați dela Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre“. Mat. 11, 28. 29. Odihna aceasta era strâns legată de Sabat.

Dumnezeu dorea să dea odihnă Israelului din vechime, dar ei căutau mai mult odihna trupească pe care o puteau găsi în pământul făgăduit. „Nu vor intra“ se repetă în vers. 5.

4. Ce spune Dumnezeu despre lucrările în legătură cu întemeierea lumii? Vers. 3 ult. p.

Dumnezeu S'a odihnit după ce a terminat lucrarea Sa de creațiune. Omul a fost chemat să aibă parte la această odihnă. Aceasta arată că Dumnezeu voise dela început ca omul să intre în odihnă cu El.

5. Ce a spus Dumnezeu într'un loc cu privire la ziua a șaptea? Vers. 4.

Raportul care ne vorbește despre odihna lui Dumnezeu la creațiune se află în Geneza 2, 2., și în Exodul 20, 8—11; 31, 17 și se mai face amintire despre el și în alte locuri. Textele acestea spun că Dumnezeu S'a odihnit în ziua a șaptea. Odihna aceasta însă, nu era numai pentru Sine. Omul era chemat să intre în aceeași odihnă, și să sfințească ziua. Sabatul era un semn al sfințirii, și preînchipuia unirea desăvârșită a cerului și a pământului.

6. Ce spune Dumnezeu pentru a treia oară? Vers. 5.

7. Ce porunci se dau lui Israel când era pe pragul de a intra în țara făgăduită? Ezech. 20, 5—7.

Israel se apropia de timpul când trebuia să fie dus în robie. Pe vremea aceea Ezechiel profetiza, și un grup de bătrâni venise „să întreb pe Domnul“. Ez. 20, 1. Dumnezeu le spune că nu vrea să aibă de a face cu ei, pentru că ei nu voiau să asculte. După aceea îi spune lui Ezechiel să le povestească toate greșelile repetate și să le arate pentru ce Domnul nu Se lasă întrebă de ei. Povestirea începe dela data de când vechiul Israel se afla în Egipt. Acolo Dumnezeu le-a spus să lepede idolii și celelalte uriciuni.

8. Cum au răspuns ei la cererea lui Dumnezeu? Ce a spus Dumnezeu că va face? Ez. 20, 8.

9. Pentru ce nu și-a îndeplinit Dumnezeu întâiul plan? Ez. 20, 9.

„Pentru Numele Meu“ a făcut Dumnezeu ce a făcut. Israel de atunci nu era vrednic de milă, și cu toate acestea Dumnezeu l-a cruțat.

10. După ce i-a scos Dumnezeu din Egipt și i-a dus în pustie, ce le-a dat? Ce le-a mai dat încă? Cu ce scop? Ez. 20, 10—12.

Dumnezeu le-a dat legi și porunci, și în deosebi Sabatul. Acesta era semnul de sfințire al lui Dumnezeu.

Sabatul nu este introdus ca o întocmire nouă ci așa cum a și fost așezat dela creațiune. El trebuie să fie ținut și adus aminte ca un monument al lucrării Creatorului. El ne înfățișează pe Dumnezeu ca făcător al cerului și al pământului, și în felul acesta face deosebirea între Dumnezeu cel adevărat și zeii cei mincinoși. Toți aceia cari țin ziua a șaptea, dau prin aceasta de înțeles că sunt servi ai lui Iehova. În felul acesta Sabatul este un semn al supunerii omului față de Dumnezeu câtă vreme mai este cineva pe pământ care să-l servească.

11. Cum au răspuns ei de astădată? Ce se spune că au pângărit ei în deosebi? Ce a făcut din nou Dumnezeu din pricina Numelui Său? Ez. 20, 13—17.

12. După ce părinții au murit în pustie, ce spuse Dumnezeu copiilor să nu facă? Ce sfat deosebit le-a dat? Ez. 20, 18—20.

Dumnezeu a înștiințat pe copii să nu o ia pe urma părinților lor. În deosebi i-a sfătuit cu privire la Sabat.

13. Cum au răspuns fiii? Ez. 20, 21, 22.

14. Ce spunea acum Dumnezeu că va face? Pentru ce voia Dumnezeu să facă aceasta? Ez. 20, 23, 24.

În capitolul acesta Dumnezeu amintește de șase ori „Sabatele Mele“. Versetele 12, 13, 16, 20, 21, și 24. De două ori spune că ele sunt semnul Lui. Versetele 12 și 20. În raportul acesta este amintită numai porunca privitoare la Sabat. Lucrul acesta este plin de însemnătate.

Se vede lămurit că faptul că vechiul Israel n'a ținut Sabatul cum trebuia a avut o strânsă legătură cu faptul că ei n'au izbutit să intre în

RESPECT

O problemă de seamă, care trebuie să preocupe pe copiii lui Dumnezeu, este cultivarea adevăratului respect față de Bunul Dumnezeu, Creatorul nostru.

Unul din îndemnurile date de Mântuitorul este și acesta: „Vegeați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită“. Ori, o puternică ispită este și aceea de a nu avea respect.

Prima lecție, pe care trebuie s'o învețe copilul în fragedă vârstă, este respectul. Un copil educat în felul acesta va ajunge o binecuvântare pentru familie, pentru biserică și pentru societate. Dar nu numai copiii trebuie să învețe a fi respectuoși, ci și părinții, instructorii, și în general, fiecare fiu și fiică a Celui Prea-Înalt.

Cel căruia se cuvine respect nelimitat este, în primul rând, Dumnezeu. Biblia ne spune că „Numele lui Dumnezeu este sfânt“. Ps. 111, 8. „Chiar și îngerii își acoperă fața când rostesc numele Lui. Așunci cu ce respect ar trebui să-L luăm pe buzele noastre, noi care suntem căzuți și păcătoși“. Am citit despre Newton, vestitul bărbat de știință al sec. al XVII-lea, care prin descoperirile sale în astronomie, fizică și matematici a lăsat urme prețioase omenirii, că ajunsese atât de pătruns de mărirea lui Dumnezeu încât oridecâteori rostea numele lui Dumnezeu își descoperea capul cu respect.

Dacă ne gândim la Copernic, cel care a dărâmat sistemul astronomic al lui Ptolomeu, descoperind învârtirea pământului în jurul soarelui, deși geniu, el era un credincios umilit. Adâncile sale cunoștințe nu numai că n'au clintit respectul față de Bunul Dumnezeu, ci mai mult l-au întărit. Dela el ne-au rămas memorabilele cuvinte care au fost săpate pe mormânt: „Doamne, eu nu caut grația cea mare acordată lui Pavel și nu îndrăznesc a cere milostivirea arătată de Tine lui Petru, dar te rog pentru iertarea pe care ai dat-o tâlharului pe cruce“.

Galileu, ca și Copernic, susținea că „progresele astronomiei nu pot decât să crească în sufletele noastre sentimentul de adorație către Creatorul lumii“.

Aceleași gânduri ne-a lăsat și Kepler care scria: „Fericiti sunt a-

Țara făgăduită. Cu toate că ei au mai săvârșit și alte fapte pe care nu trebuia să le facă, călcarea Sabatului este în deosebi scoasă la iveală. Dumnezeu a făcut Sabatul să fie semnul Lui, și ei pe acesta l-au pângărit. După cum dacă steagul unei țări este pângărit, însemnează că e desprețuită însăși țara, tot astfel vechiul Israel a desonorat pe Dumnezeu pângărind Sabatul Lui.

La data ieșirii din Egipt, sfântul așezământ al Sabatului fu așezat puternic în lumină înaintea poporului lui Dumnezeu. Iar timp de aproape patruzeci de ani, s'a amintit fără încetare de ziua de odihnă a lui Dumnezeu, prin faptul că mana a fost oprită în fiecare zi a șaptea a săptămânii și prin faptul că în chip minunat se păstra fără a se strica măsura îndoită care cădea în ziua pregătirii.

Înainte de a intra în țara făgăduită, Israelii au fost îndemnați de Moise să „sfințească ziua Sabatului“. Domnul voia ca prin ținerea poruncii Sabatului, să se aducă aminte continuu lui Israel de faptul că ei îi erau îndatorați și pentru că era Creatorul și pentru că era Răscumpărătorul lor. Câtă vreme țineau Sabatul așa cum trebuia, idolatria nu putea să existe; dar dacă cerințele poruncii acesteia — a Decalogului — erau date la o parte, ca și cum n'ar mai fi fost obligatorii, Creatorul ar fi fost uitat, iar oamenii s'ar fi închinat la alți zei. „Le-am dat Sabatele Mele, a spus Dumnezeu, ca să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc.

Lección 7

ODIHNĂ LUI DUMNEZEU ȘI SABATUL

De memorizat: „Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu“. Ebr. 4, 9.

1. Ce rămâne să facă unii? Pentru ce nu intraseră părinții? Ebr. 4, 6.

S'ar putea ca planurile lui Dumnezeu să fie uneori întârziate, dar în cele din urmă ele se vor împlini. Lección 7 din săptămâna trecută ne-a arătat lămurit faptul că Israelul din vechime n'a ținut Sabatul era una din pricinile de seamă pentru care Dumnezeu îi privea cu neplăcere. Ni s'a spus că Dumnezeu a jurat cu mâna ridicată, „nu-i voi duce în țara pe care le-o hotărâsem... pentru că au lepădat poruncile Mele n'au urmat legile Mele, și pentru că au pângărit Sabatele Mele“. Ez. 20, 15. 16. De aceea Dumnezeu le-a dat sfatul: „Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru“. Vers. 20.

2. Ce chemare face acum Dumnezeu? Vers. 7.

Că odihna lui Dumnezeu însemnează mai mult decât intrarea în țara Canaan, reiese limpede din faptul că pe timpul lui David, când s'a făcut chemarea aceasta, Israel se și găsea de câteva sute de ani în Țara făgăduită. Ei intrase în Canaan, dar nu intrase în odihna lui Dumnezeu. Deși părinții lor nu voise să asculte de chemarea lui Dumnezeu, s'a mai făcut o chemare lui Israel pe timpul lui David, a mai venit o altă zi de har, „astăzi“. Această zi a harului nu este o anumită zi a săptămânii; este „astăzi“ oricare zi.

3. Dacă Iosua le-ar fi dat odihnă, ce nu s'ar mai fi făcut mai târziu? Vers. 8.

Alături în locul acesta cât și în Faptele 7, 45 este vorba de Iosua. Sunt traduceri care greșit redau aci numele ca fiind Isus. Iosua a dus pe Israel în Țara făgăduită, dar nu i-a dus la odihna făgăduită. Au intrat în țară, dar fără de pocăință și renaștere. Erau ca unele persoane cari intră în Biserică, cari tot n'au aflat odihnă pentru sufletele lor.

4. Ce rămâne pentru poporul lui Dumnezeu? Vers. 9.

Când vechiul Israel a intrat în Țara făgăduită, dar nu a intrat în odihna lui Dumnezeu, s'a văzut că e necesară o altă chemare. Chemarea aceasta — ca multe alte chemări — este strâns legată de Sabat. „Odihna“ de aci este în original „sabbatismos“; și o traducere bună este aceea redată în unele Biblii ca „ținerea unui Sabat“. Acesta este unul din argumentele cele mai puternice din Noul Testament pentru ținerea Sabatului zilei a șaptea.

Vedeți puterea pe care cuvântul „dar“ o are în acest verset. „Rămâne dar ținerea unui Sabat pentru poporul lui Dumnezeu“. Dumnezeu a tot chemat poporul Său să intre în odihna Sa. Israelul de pe vremuri n'a intrat, cu toate că Dumnezeu a dat o odihnă „dela întemeierea lumii“, ca atunci când „Dumnezeu S'a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui“. Iosua a călăuzit poporul în țara unde au avut odihnă de vrăjmașii lor; dar aceasta n'a istovit făgăduința privitoare la odihnă. De aceea Dumnezeu încă mai chiamă. Mai rămâne astăzi ținerea Sabatului pentru poporul lui Dumnezeu.

Făgăduința încă stă deschisă, împlinirea ei nu este istovită: încă se mai păstrează pentru poporul lui Dumnezeu, încă mai au de

ceia cărora le-a fost dat să se ridice spre ceruri! Este mare Domnul nostru! Cer, soare, lună, planete, vestiți mărirea lui Dumnezeu, oricare ar fi limba prin care puteți exprima sentimentele voastre... Si tu, suflete, cântă mărirea Celui etern în tot timpul vieții mele“. (Citat de Naville în „La Phisique moderne“ pag. 156).

Frumoase exemple și vrednice de admirat de către noi, care, datorită potopului de lumină și cunoștințe în toate ramurile spiritului omenesc, avem mult mai multe motive să ne descoperim capul cu respect, în fața Marelui și Bunului nostru Dumnezeu.

Respectul este o trăsătură de caracter pe care o are numai omul. Dacă pierdem respectul, prin aceasta am pierdut una din caracteristicile principale ale noastre. Nu vom risca o așa mare pagubă.

Porunca a treia din decalog are de scop să întipărească respectul sfânt pentru Numele lui Dumnezeu, adăugând un avertisment serios aceluia care iau cu ușurință Numele Său: „Căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui“ Exod 20, 7.

Respectul din inimă față de Numele lui Dumnezeu vine din simțul mărimii Sale nemărginite și din încrederea că El este pretutindeni de față. Psalmistul David a redat în melodii cugetele și simțimintele sale de adânc respect și adorare față de Cel Atotputernic. (Citiți în deosebi Psalmii 8, 19 și 145). Iar în ceea ce privește sentimentul atotprezenței lui Dumnezeu, să redăm câteva versete din Ps. 139. „Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști, știi când stau jos și când mă scol și de departe îmi pătrunzi gândul. Știi când umblu și când mă culc și cunoști toate căile mele. Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă și Tu, Doamne îl și cunoști în totul... O știință atât de minunată este mai presus de puterile mele: este prea înaltă ca s'o pot prinde“.

Dacă vrem să respectăm pe Dumnezeu și Numele Său, atunci cugetele noastre să fie îndreptate încontinuu către El.

N. Ghițescu

așteptat, ca biserică a credincioșilor, un *sabbatismos*, ținerea unui Sabat, bucuria unei odihne de Sabat. Așa e, și așa trebuie să fie; deoarece Sabatul lui Dumnezeu, Creatorul, e rânduit să ajungă Sabatul întregii creațiuni.

„Cuvântul folosit aci pentru „odihnă“ se deosebește de acela care fusese folosit în partea dintâi a argumentației (katapausis)... Cuvântul însemnează „o odihnă de Sabat“, și ne pune la îndemână un inel de seamă în argumentație arătându-ne faptul că „odihna pe care autorul o are în vedere este odihna lui Dumnezeu, un fel de odihnă care este mult mai pe sus decât oricare odihnă pe care o putea preînchipui Canaanul. Sabatul, care în 2 Mac. XV,1. este numit „ziua de odihnă“, este o preînchipuire mai apropiată a cerului decât Canaanul.“ — Farrar, *Testamentul Grec, Epistola către Ebrei*, p. 68.

5. Ce va face acela care a intrat într'adevăr „în odihna Lui? Vers. 10.

„Cine a intrat în odihna Lui“, acela care a aflat adevărata odihnă spirituală, pe care o poate da numai Dumnezeu; acela care este convertit într'adevăr: „se odihnește și el de lucrările lui, cum S'a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale“.

6. La ce să ne grăbim? Pentru ce? Vers. 11.

Să ne grăbim nu numai să intrăm în odihnă, ci să intrăm în odihna despre care vorbește scriitorul: „odihna Lui“, „odihna Mea“, „odihna lui Dumnezeu.“ Suntem înștiințați să nu cădem după aceeași pildă a necredinței care a dus la lepădarea lui Israel din vechime, așa cum cetirăm în lecțiunea trecută din Ezechiel. Israel a lepădat legile lui Dumnezeu, a pângărit Sabatele Lui, nu a intrat în odihna Lui. Să ne ferim să nu cădem în aceeași pildă a neascultării.

7. Ce descriere a Cuvântului lui Dumnezeu ni se dă? Vers. 12. pr. p.

Unii socotesc că Cuvântul lui Dumnezeu nu mai are viață atunci când nu doresc să ia seama la el, și mai ales cuvântul despre Sabat. Dar aci ni se spune că Cuvântul lui Dumnezeu nu este mort, ci e viu și lucrător. Subiectul urmărit este odihna lui Dumnezeu, simbolizată prin Sabat. Cuvântul acesta nu este mort. Este tăietor, mai tăietor decât o sabie cu două tăișuri.

8. Ce ni se spune că deosebește cuvântul? Vers. 12, ult. p.

Cuvântul lui Dumnezeu deosebește cugetele inimii și ale minții. Dumnezeu judecă nu numai faptele ci și motivele. Prin urmare cât de mult trebuie să luăm noi aminte.

9. Ce este descoperit pentru ochiul Aceluia cu care avem a face? Vers. 13.

„Martorul mincinos nu rămâne nepedepsit, și cel care spune minciuni nu va scăpa“. S'ar putea ca oamenii să ascundă de ochii oamenilor faptele lor rele; dar nu pot să înșele pe Dumnezeu. „Totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face“. Ghehazi a vrut să înșele pe Elisei, dar Dumnezeu a descoperit profetului Său cuvintele pe cari Ghehazi le rostise către Naaman, și toate amănuntele celor petrecute între cei doi oameni.

10. Pentru că avem un Mare Preot în cer, ce trebuie să facem noi? Vers. 14.

Apostolul începe acum să trateze subiectul principal al epistolei lui, despre care până acum a amintit doar în treacăt în capitolele 1, 3; 2, 17; 3, 1.

11. Ce fel de Mare Preot nu avem noi? Cum a fost El ispitit? Vers. 15.

Dacă noi ar trebui să suportăm ceva ce Isus n'a suportat. Satana ar căuta să spună că în acea privință puterea lui Dumnezeu ar fi neindestulătoare pentru noi. De aceea Isus „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi“. Ebr. 4, 15. El a îndurat toate încercările la cari am fi supuși noi. Și n'a folosit pentru binele Său nicio putere care nu ne-ar fi dată și nouă la nevoie. Ca om, El a dat piept cu ispita și a biruit în puterea ce I-a fost dată de Dumnezeu. El zice: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și legea Ta este în fundul inimii mele“. Ps. 40, 8. În timpul cât a mers încoace și încolo, făcând bine și vindicând pe toți cei împilați de către Satana, El a explicat oamenilor caracterul Legii lui Dumnezeu și natura servirii Lui. Vieța Lui dovedește că e cu putință să ascultăm de Legea lui Dumnezeu.

12. De cine să ne apropiem ca să fim ajutați? Cum trebuie să ne apropiem? Vers. 16.

Să ne apropiem cu încredere, nu tremurând, pentru că suntem copii, nu slugi. Domnul Isus ne înțelege. Numai să venim, căci vom primi har și îndurare.

13. Ce urmează să găsim? Vers. 16.

FACEREA

DE BINE

Unul din roadele Duhului Sfânt este și facerea de bine, iar Sf. Apostol Pavel după ce enumeră și alte roade ale Duhului, termină zicând: „...împotriva acestor lucruri nu este lege“. Galat. 5, 22, 23.

Intr'un din zile, vecina mea scoase în curte o ladă plină cu fel de fel de lucruri vechi, ca: hăinuțe rămase mici, bucăți de stofă, resturi de pânză, mâneci de haine, cordele, pălării, mănuși, etc... pe care nici soarele nu le văzuse de multă vreme. Vecina mea mereu pusese în ladă naftalină și diferite prafuri pentru molii dar acestea și gândacii se înmulțise totuși ca într'o pepinieră.

Când a deschis capacul, și pe când vecina ridica și scutura bucățile ciuruite de molii, m'am apropiat, și iată că mulțime de gândaci fugeau în toate părțile, iar vecina cu glas de jale, spunea amărâtă: „Iată, această dantelă este din rochia de mireasă a mamei, are cincizeci de ani. Iată, această bucată de stofă a fost cumpărată cu atâta metru... iată, pălăria răposatului, iată, mănușile, iată,... iată,... pentru fiecare bucată pe rând avea o aducere aminte, în timp ce le așeza morman lângă ladă...“

Am prins momentul și i-am spus: „...Dacă vrea cineva să pună la adăpost de molii un lucru, pe care nu-l mai folosește, atunci să fie dat unui nevoiaș, iar el va pune acest lucru pe trupul lui și așa va fi apărat de arșița soarelui sau de asprimea frigului. Iar dantela, cordelele, resturile de stofă și diversele mărunțișuri să fie date familiilor care au copii mici, pentru ca din bucățile mai mari să se facă combinații pentru rochițe și cămășuțe, iar din bucățile mici de tot, să se facă îmbrăcăminte pentru drăgălașele păpuși ale fetițelor. Numai așa aceste resturi vor găsi o bună întrebuințare, iar noi vom fi scutiți de grija de a pune mereu naftalină și a le scutura de molii“...

Cât am reușit să conving pe vecina mea, nu știu; am observat, însă, că s'a uitat întrebător la mine,

Stăpânirea harului este expusă de apostolul Pavel în epistola către Ebrei. După ce atrage atenția asupra unui Mântuitor, care este în stare să „aibă milă de slăbiciunile noastre, apostolul zice: „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie“. Ebr. 4, 16.

Lecțiunea 8

MARELE NOSTRU PREOT DESAVARȘIT

De memorizat: „Și după ce a fost făcut desăvârșit, S'a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii veșnice“. Ebr. 5, 9.

1. Dintre cine sunt luați mrii preoți? Pentru cine sunt ei puși? Cu ce scop? Ebr. 5, 1.

Aceia cari au fost înălțați în slujbe nu trebuie să domnească peste oameni, ci să-i slujească; „pentru că nici Fiul omului n'a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți“. Mat. 20, 28.

2. Cum urmează să se poarte marele preot față de cei neștiutori și rătăciți? Pentru ce trebuie să se poarte astfel? ce are de făcut deci chiar și pentru sine? Vers. 2. 3.

Ingăduința de care se vorbește aci însemnează a avea milă de un altul, a suferi împreună cu el.

„Și aceia cari ei însăși sunt cuprinși de slăbiciune, trebuie să fie în stare să poată fi îngăduitori cu cei neștiutori și rătăciți. Ebr. 5, 2. Deoarece ei însăși au fost în pericol, ei cunosc primejdiile și greutățile drumului și de aceea sunt chemați să meargă să ajute altora cari sunt în același pericol. Se găsesc suflete apăsate de îndoială, împovărate de slăbiciuni, lipsite de tărie în credință și neîn stare de a înțelege pe Cel Nevăzut; dar un prieten pe care ei îl pot vedea, venind la ei în locul lui Hristos poate să fie inelul de legătură care să prindă credința lor tremurătoare de Hristos.

3. Cum se câștigă cinstea unei astfel de slujbe? Vers. 4.

Aceia cari își luaseră slujba de mare preot înainte și chiar la data primei venituri a lui Hristos, nu erau oameni puși de Dumnezeu la lucrarea aceea sfântă. Din dorința de a avea putere și mărire, ei alergară cu nerăbdare după slujba aceea. Doreau un loc de unde să stăpânească și să jefuiască pe oameni sub masca evlaviei, și prin urmare să nu poată nimeni pune mâna pe ei. Marele preot avea un loc plin de putere și de însemnătate. El era nu numai sfetnic și mijlocitor, ci și judecător; și hotărârile lui nu mai puteau fi schimbate. Preoții erau ținuți în frâu de autoritatea Romanilor, și nu li se lăsase putere de a da decizii legale de pedeapsă a cuiva la moarte. Puterea aceasta o aveau aceia cari stăpâneau peste Iudei. Oameni stricați la suflet umblau după slujba de mare preot și adesea o câștigau prin mituire și asasinat“.

4. Ce n'a făcut Hristos? Cum a ajuns să aibă slujba de mare preot? Cari au fost cuvintele folosite? Vers. 5; Ioan 8, 54.

Faptul că Tatăl a rânduit pe Domnul Hristos ca mare preot respinge ideea susținută de unii, că Tatăl este un Stăpân aspru și crud, care nu vrea să ierte. El însuși a rânduit pe Domnul Hristos ca Mijlocitor, și în felul acesta a dovedit bunăvoința Sa de a oferi iertarea.

Citatul este luat din Psalmul 2, 7. Pavel folosește cuvintele acestea în Faptele 13, 33, ca să dovedească învierea. Viețuirea pe pământ a Domnului Hristos L-a pregătit pentru preoție. După înviere, El a fost pus în slujbă, și numai după înălțare se vorbește despre El ca fiind mare preot. Suferința și moartea Lui L-au consacrat pentru slujba Sa, așa după cum reiese din Ebrei 5, 9. 10.

5. Ce zice Dumnezeu în alt loc? Ebr. 5. 6.

Citatul acesta este luat din Psalmul 110, 4. Melhisedec mai avușese o slujbă în afară de aceea de preot, pe când Aaron fusese numai preot.

6. Ce făcu Domnul Hristos în zilele vieții Sale pământești? Care a fost rezultatul? Vers. 7.

Fără îndoială că aceasta s'a întâmplat în chipul cel mai viu în Ghetsemani.

Natura omenească a Fiului lui Dumnezeu tremura în ora aceea grozavă de încercare. De astădată nu Se ruga numai pentru uceniciei Săi ca să nu scadă credința lor, dar și pentru sufletul Său ispitit și chinuit. Venise clipa îngrozitoare, clipa aceea care trebuia să hotărască soarta omenirii. Soarta neamului omenească era pusă acum în cumpănă. Chiar și acum Hristos ar fi putut să refuze de a bea paharul turnat pentru omul vinovat. Încă nu era prea târziu. El ar fi putut

neștiind ce să creadă. Eu am plecat, iar ea a rămas să-și scuture mai departe lucrurile din ladă, blestemând moliile și gândacii, cari sfredelise și forfecase o mulțime de lucruri, care, întrebuițate la timp de mâini iscusite, ar fi putut fi de real folos, poate chiar aproapei din vecini. Indepărtându-mă am cugețat mai profund la cuvântul care zice: „Nu vă strânge-ți comori pe pământ unde le mănâncă moliile și rugina...“ Matei 6, 19.

Facerea de bine nu este condiționată nici de timp nici de loc și nici nu se mărginește numai la cercul nostru, pentru că învățătura Domnului Hristos ne arată că aproapele nostru este orice om din lume.

Ne găsim în plină iarnă; să ne gândim cum am putea ajuta pe cei cari sunt mai puțin favorizați ca noi. Să ne uităm mai des în iada noastră, poate vom găsi ghetuțe mai vechi, pantofi rămași dela copiii noștri, o flaneluță, un fular, o cârpă, și orice poate fi folosit pentru ameliorarea unei nevoi. Dacă găsim astfel de lucruri, să nu le lăsăm să servească ca hrană pentru moliile, ci mai de grabă să le punem la dispoziția celor ce au nevoie de ele. Dacă nu avem nimic, putem face totuși apel la cei cari au așa ceva, pentru a le înmâna celor nevoiași; lucrarea aceasta este încă de mare însemnătate, egală cu facerea de bine. „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi-ați făcut...“ Matei 25, 40.

Așa dar, resturi de cârpe, bucăți de stofă și tot ce mai găsim prin lada noastră, toate acestea combinate de mâini pricepute în cercul de binefacere „Tabita“ vor fi un bun ajutor în miez de iarnă, pentru bătrânii, infirmii și orfanii, care nu se pot ajuta singuri, și va forma o dovadă în plus că religiunea Domnului Hristos este o religie a faptelor.

„Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați față de lume...“ Iacob 1, 27.

să-și ștergă fruntea de sudoarea înșăngerată, și să lase pe om să piară în nelegiuirea lui.

El văzu soarta îngrozitoare ce-i aștepta și de aceea a luat hotărârea. S'a hotărât să mântuiască pe om, oricât L-ar costa aceasta. A primit să treacă prin botezul sângelui, pentru ca apoi prin El milioane de suflete pieritoare să poată câștiga viața veșnică.

Domnul Hristos a fost *ascultat*, dar n'a fost scutit de moarte. Rugăciunea biruitoare nu însemnează că și aduce hotărât ceea ce am cerut noi, ci mai de grabă asigurarea că cea ce ni se dă este calea prin care Dumnezeu împlinește ceea ce este mai bine pentru noi în împrejurările acelea, la care dumnezeiască și desăvârșită Voie noi ne plecăm atunci când ne rugăm: „Facă-se voia Ta.“

7. Ce a învățat Domnul Hristos? Pe ce cale a învățat El aceasta? Vers. 8.

În Ghetsemani a fost învățată cea mai mare lecțiune de supunere sub voința lui Dumnezeu. Domnul Hristos S'a rugat că dacă este cu puțință să fie depărtat paharul, dar la rugăciunea aceasta El a adăugat: „Facă-se voia Ta.“ Mat. 26, 39. El S'a rugat de trei ori, și în ascultare deplină El S'a supus lui Dumnezeu. Mat. 26, 42.

8. Pentru ca să ajungă urzitorul unei mântuirii veșnice, ce trebuie să fie Domnul Hristos? Pentru câți este mântuirea aceasta? Vers. 9.

„Fiind făcut desăvârșit“ e mai bine zis decât „după ce a fost făcut desăvârșit.“ Domnul Hristos a învățat să asculte, și numai aceia cari învață aceeași neascultare vor avea parte de mântuire.

9. De cine a fost numit Domnul Hristos? În ce slujbă a fost numit? Vers. 10.

„Numit“ într-o slujbă. Tabloul înfățișează clipa când Dumnezeu vestește oficial titlul cel nou pe care Fiul l-a primit. Prilejul este al așezării sau înscăunării Domnului Isus ca mare preot. Incoronarea tocmai se terminase, și Dumnezeu Se adresează Domnului Hristos ca marelui preot după rânduiala lui Melhisedec.

10. Pentru ce „multe lucruri sunt greu de înțeles? Ce trebuie să fie învățați; cetitorii? Ce fel de hrană spirituală ar trebui să fie ei în stare să mănânce? Vers. 11, 12:

Nu ar trebui să osândim prea mult pe acești oameni; deoarece mulți dintre noi ar trebui să fi ajuns învățatori și să mistuim o hrană spirituală tare. N'ar trebui să vorbim cu ușurință despre lapte — întrucât e un lapte curat al Cuvântului (1 Petru 2, 2). — ci ar trebui să căutăm să înaintăm fără încetare și să creștem până la statura deplină a Domnului Hristos. Pentru a ajunge la aceasta nu trebuie să lepădăm hrana pentru că este grea la înțeles și la mistuit. Cuvântul hrană de aci este același pe care-l găsim și în Faptele 14, 17; Iacob 2, 15.

11. Ce se spune despre cineva care folosește lapte? Vers. 13.

„Nu este obișnuit cu Cuvântul“. Ce muștrare pentru ei și pentru noi. Dumnezeu ne pune la îndemână mijloacele de a lucra. Să căutăm să fim îndemânateci în folosirea lor.

12. Pentru cine este hrana tare? Prin ce se deosebesc cei ajunși la vârsta de „oameni mari“? Vers. 14.

„Oameni mari“ sau mai bine „oameni maturi“. Deprins prin întrebuintare“ sau „prin formarea deprinderii“. Numai atunci când folosim darurile ce ni s'au dat, numai atunci când ne formăm deprinderea de a studia și când ne înhăimăm la probleme grele, ajungem să creștem.

„Să deosebească“ să fie în stare să cumpănească argumentele, să hotărască ce este bun și ce este rău; să folosească judecata sănătoasă.

Lecțiunea 9

PRIMEJ DIA CADERII DELA CREDINȚA

De memorizat: „Cei ce au fost luminați odată... și cari totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși, și aduși la pocăință.“ Ebr. 6, 4, 6.

1. Spre ce vrea apostolul să înaintăm acum? Ce amintește el mai întâi ca temelie? Ebr. 6, 1.

Ar trebui să studiem Scripturile cu mai multă râvnă; deoarece comorile ei de înțelepciune și cunoștință nu se află chiar la față pentru cetitorul fugar. Chiar dacă am cunoaște lucrurile acestea și am fi întemeiați în adevărul prezent, tot nu le cunoaștem așa cum ar trebui. Izvorul din care trebuie să bem este izvorul nesecat. Putem lua fără

Roade care

să rămână

În cap. 5 din cartea profetului Isaia, Domnul aseamănă biserica Sa, cu o vie aleasă de la care aștepta roade bune.

În cap. 15 din Evanghelia lui Ioan, Domnul spune că El este vița, iar noi suntem mlădițele. În versetul 17 stă scris; „Eu v'am ales pe voi și v'am rânduit să mergeți și să aduceți roadă și roada voastră să rămână“.

Cât de minunat a legat Domnul Hristos Adevărurile Sale veșnice, cu lucrurile observate în natură. Nu e de ajuns ca vița de vie sau pomii fructiferi să înflorească și să aducă rod. Aceasta nu folosește la nimic dacă rodul acesta nu rămâne până la coacere.

Așa s'a întâmplat anul trecut în unele regiuni, unde atât vița de vie cât și pomii fructiferi au înflorit în primăvară și au legat un rod bogat. Pe când pomii erau în plină floare s'a lăsat un val de frig cu o temperatură scăzută până la îngheț.

Florile au căzut și tot rodul a fost pierdut. Era nevoie de căldura binefăcătoare a soarelui pentru dezvoltarea florilor și a roadelor până la coacere.

În acelaș capitol unde Domnul vorbește despre aducerea de roade, vorbește foarte mult și despre iubire. De aci se vede că, iubirea și aducerea de roade sunt strâns legate una de alta. „Și aceasta este porunca Mea, să vă iubiți unii pe alții, cum v'am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru semenii săi“. Ioan 15, 12, 13.

Ceeace este căldura și lumina soarelui pentru plante, pomi și flori, aceia este iubirea pentru sufletele oamenilor. Dacă inima noastră, este plină cu iubirea lui Hristos, aceasta se va revârsa și în alte inimi. Un creștin va duce cu el oriunde atmosfera cerului. Această iubire îndemna pe apostolul Pavel să spună: „În numele lui Hristos, vă rugăm fierbinte împăcați-vă cu Dumnezeu“. Păcatul a făcut ca inimile multora să ajungă reci și înghețate. Aceste inimi se vor încălzi și ghița se va topi când noi vom merge la a-

incetare din tezaurul sfânt al adevărului, dar nu se vede nicio scădere în cuprinsul lui. În cercetarea Scripturilor e mult de lucru pentru toate puterile pe cari ni le-a dat Dumnezeu. Ar trebui să ne ocupăm de lege și evanghelie, arătând legătura dintre Domnul Hristos și marea măsură a dreptății. Lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos, marile și sfintele taine ale mântuirii, nu sunt cercetate și nici înțelese de aceia cari se pretind mai luminați decât toți ceilalți de pe fața pământului. Dacă Domnul Isus ar fi personal pe pământ, mulțora dintre aceia care se dau drept credincioși ai adevărului prezent, le-ar zice ca și Fariseilor: „Vă rătăciți, neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.“

Pavel are de gând să pătrundă mai adânc în tainele lui Dumnezeu. El urmărește să arate lucrurile mai deosebit decât de obicei. Mai întâi enumără șase lucruri care în ele însele sunt pline de însemnătate, pe care nu dorește să le discute acum, deoarece are dorința să dea ceva din „hrana tare“ pe care a amintit-o în ultimul verset din capitolul de mai înainte. Cel dintâiu dintre „principiile doctrinelor lui Hristos“, este „pocăința de faptele moarte“. Nimeni nu va căuta să spună că aceasta este fără însemnătate. Este unul din principiile de bază ale Evangheliei. Marcu 1, 14. 15; Fapt. 3, 19.

2. Care este al doilea principiu de bază amintit? Vers. 1. (Vezi Marcu 11, 22; Ebr. 11, 6.)

3. Care principiu al doctrinelor Domnului Hristos este amintit ca fiind la treilea? Ebr. 6, 2. pr. p. (Vezi Marcu 16, 16; Fapt. 22, 16.)

4. Cine vine după botez ca un principiu al Evangheliei? Ebr. 6, 2. partea doua.

Formalitatea aceasta era de mare însemnătate pentru Iudei. Când tatăl iudeu binecuvânta pe copiii săi, el pune plin de respect mâinile pe capul lor. Când se aducea o jertfă dintre animale, mâna celui îmbrăcat cu puterea preoțească era așezată pe capul victimei.

În vremurile Noului Testament, „punerea mânilor“ este amintită în legătură cu: 1) vindecarea bolnavilor; 2) consacrarea candidaților pentru slujba lui Dumnezeu; și 3) rugăciunea pentru primirea Duhului Sfânt, și mai ales în legătură cu botezul. Mai târziu, de ritualul acesta s'a abuzat foarte mult, punându-se în seama acțiunii însuși o însemnătate necorespunzătoare, în loc ca însemnătatea cea mai mare să fie dată experienței launtrice cu care se presupunea că e în legătură.

5. Care altă doctrină este amintită ca fiind a cincea între doctrinele importante? Ebr. 6, 2. partea a treia; vezi Fapt. 1, 22; 4, 2; 17, 18; 1 Petru 3, 21.)

6. Care este cea din urmă doctrină de pe listă? Ebr. 6, 2. partea patra. (Vezi Ioan 16, 18; Fapt. 24, 25; Apoc. 14, 7.)

7. Ce vom face dacă îngăduie Dumnezeu? Ebr. 6, 3.

Dacă urmează „să lăsăm“ adevărurile acestea nu trebuie să le socotim ca de mică însemnătate. Departe de aceasta. Pavel însuși le socotește ca fiind de bază. Dar el are de gând să pătrundă într'un câmp pe care niciunul din ceilalți apostoli n'a pătruns. El se apropie de lucrarea ca mare preot a Domnului Hristos, de sanctuar, și de anumite laturi ale lucrării de ispășire. Aceasta vrea să o facă dacă îngăduie Dumnezeu. Și Dumnezeu a îngăduit.

8. Susținând că eu neputnță ca unii să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, cari patru puncte sunt arătate? Vers. 4-6.

E nevoie să cetim aceste trei versete în legătură unele cu altele pentru a avea înaintea noastră tot tabloul, înainte de a cerceta fiecare verset în parte. Subiectul căderii dela credință fără nădejde de întoarcere, este de cea mai mare însemnătate. E nevoie să luăm aminte la el.

9. Care este cel dintâiu punct amintit de apostol? Al doilea? Al treilea? Vers. 4.

„Luminați odată“, odată pentru totdeauna. Aceasta este cu privire la vederea și primirea luminii adevărului. Versiunea Siriacă spune: „Aceia cari au coborât odată la botez“. Cuprinde nu numai clipa convertirii, dar și întregul șir de lucrări prin care noul creștin e pregătit pentru a ajunge membru al Bisericii.

„Au gustat darul ceresc“. Aceasta ne descopere o viață mai avansată creștină. Cuvântul vieții este numit dar. (Ioan 4, 10). La 1 Cor. 13, 2.) Alte daruri sunt amintite în 1 Cor. 12, 28-31. Toate darurile pot fi adunate în unicul „dar nespus de mare“: Hristos. 2 Cor. 9, 15.

„Părtași Duhului Sfânt“. Și aceasta dovedește o viață religioasă mai mult decât obișnuită. Cei amintiți aci nu numai că au fost luminați și au gustat din darul ceresc, dar au fost și făcuți părtași Duhului Sfânt.

ceste suflete cu inimile încălzite de iubirea lui Hristos.

Despre cei credincioși se spun în Cuvântul Domnului că ei seamănă... sămânța cea bună, dar că la urmă se va întoarce cu veselie când își va strânge snopii. Ps. 126, 6.

N. Gheorghită

Cugetări pentru ziua Domnului

1 Ianuarie

Martori credincioși Matei 10, 32.

Dacă suntem creștini, lucrul acesta ne va face o mare plăcere ca să spunem și altora ce a făcut Domnul Isus pentru noi. Un om nu este cu adevărat convertit câtă vreme în inima lui nu s'a născut dorința de a spune și altora ce prieten bun a găsit el în Isus.

8 Ianuarie

Martori pretutindenți. Fapte 8, 4.

Pomii răsădiți prea aproape nu cresc. Grădinarul îi mută pentru ca să aibă loc să crească și să nu ajungă bolnăvicioși și piperniciți. Mulți membri mor în cele spirituale tocmai din lipsa acestui lucru. Ei ajung slabi și nefolositori. Răsădiți ar avea loc să crească puternici și tari.

15 Ianuarie

O lumină pentru semeni. Fapte 13, 47.

Folosiți orice însușire, puneți la lucru orice putere, fiecui talent încredințat vouă. Folosiți toată lumina pe care Dumnezeu v'a da-t-o pentru a face bine altora.

22 Ianuarie

„I-au arătat mai cu deamănuntul calea Domnului“. Fapte. 18, 26.

Cu cât va încerca cineva să explice altora Cuvântul lui Dumnezeu, din iutare pentru aproapele, cu atât mai clar va înțelege Cuvântul el însuși.

29 Ianuarie

„Tot planul lui Dumnezeu“. Fapte 20, 27.

Ceeace cântărește înaintea lui Dumnezeu nu sunt numai rezultatele, ci motivul care ne mână. El prețuiește mai mult bunătatea și credințioșia decât mărimea lucrării săvârșite.

N. Gheorghită

10. Cari sunt cele două condiții adăugate la cele trei de mai înainte? Vers. 5.

„Au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu“; s'au bucurat de o viață sănătoasă de creștin, le-a făcut plăcere cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu. Au gustat „puterile veacului viitor“. Acestea sunt puteri supranaturale, ca de pildă darul vindecării și al săvârșirii de minuni. Așa după cum s'a zis la întrebarea de mai înainte, toate acestea dau dovadă de o viață religioasă mai mult decât obișnuită. Este vorba de persoane cari au avut lumină și privilegii deosebite.

Ținta înaltă pe care creștinul trebuie să o aibă în vedere fără încetare este ascultarea în totul de voia lui Dumnezeu. Lui îi va face plăcere să vorbească de Dumnezeu, de Isus, despre căminul fericit și curat pe care Domnul Hristos l-a pregătit pentru cei ce-L iubesc. Cercetarea acestor teme, în timp ce sufletul se hrănește cu fericitele asigurări date de Dumnezeu, este înfățișată de apostol ca fiind o gustare a puterilor lumii viitoare“.

11. Ce se spune că este cu neputință? Vers. 6, pr. p.

Acesta este un cuvânt înspăimântător și ar trebui să ne facă să stăm pe loc. Potrivit cu cele spuse în versetul acesta e cu puțință o astfel de cădere dela credință, încât să nu mai fie nădejde de întoarcere. Nimic n'ar putea fi mai rău. Insemnează pierderea sufletului, pierderea vieții veșnice.

12. Pentru ce este cu neputință ca aceștia să fie înnoțiți iarăși și aduși la pocăință? Vers. 6. ult. p.

„Fiindcă ei răstignesc“ dă a se înțelege că lucrarea se face fără oprire, și încă cu voită vrăjmășie față de Hristos. Câtă vreme se împotrivesc chemărilor Duhului Sfânt, însemnează că nu este nicio nădejde pentru ei.

13. Cum răspunde pământul la ploaia care adesea cade pe el? Ce primește el dela Dumnezeu? Vers. 7.

14. Care este sfârșitul celui care dă spini și măracini? Vers. 8.

Dumnezeu vrea ca noi să aducem roade. Dacă nu aducem roade, El are răbdare și așteaptă cu bunățate. Parabola cu smochinul din Luca 13, 6—9 arată marea milă și răbdare a lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu vede că nu mai e nădejde; dacă oamenii stăruiesc în a se opune cu voință și leapădă harul ce li se dă, în cele din urmă vor fi tăiați.

Lección 10.

FĂGĂDUINȚA ȘI JURĂMANTUL LUI DUMNEZEU

De memorizat: „Așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele“, Ebr. 6, 12.

1. Ce aștepta apostolul dela cetitorii săi? Ebr. 6, 9.

Lepădarea amintită în versetul 8 nu privea pe aceia cărora le scria apostolul. El aștepta dela ei lucruri mai bune. Cu toate acestea el se simțea îndreptățit să atragă luarea aminte. S'ar fi putut să nu fie vinovați, dar de sfat tot aveau nevoie.

2. Ce nu uită Dumnezeu? Cui veniseră ei în ajutor? Vers. 10.

Nimeni nu va fi mântuit prin fapte. Dar aceasta nu însemnează că Dumnezeu nu vede cu plăcere și nu prețuește „osteneala și dragostea“ dovedite mai ales în ajutorarea sfinților. Ospitalitatea este una din virtuțile creștine.

3. Ce trebuie să arăte urmașii lui Hristos și până când? Vers. 11.

4. Cu ce scop și pentru care rezultat trebuie să se facă acestea? Vers. 12.

5. Când a dat făgăduința lui Abraam, pe cine S'a jurat Dumnezeu? Pentru ce? Vers. 13.

6. Care a fos făgăduința dată lui Abraam? Vers. 14.

S'a dat lui Abraam făgăduința, foarte prețioasă pentru oamenii din vremea aceea, că va avea urmași nenumărați de mulți, și că ei vor ajunge un neam mare: „Voiu face din tine un neam mare, și te voiu binecuvânta; îți voiu face un nume mare, și vei fi o binecuvântare.“ Iar la aceasta s'a adăugat asigurarea, mai scumpă decât orice alta pentru moștenitorul credinței, că din urmașii lui trebuia să Se arate Mântuitorul omenirii: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine“. Gen. 12, 3. Inșă, mai întâi, ca o condiție a

Lucruri mici

„Mulțumesc.“ Iată un cuvânt dulce, dar adesea atât de neglijat de mulți dintre noi. De ele ne servim pentru a arăta recunoștința noastră față de cineva care ne-a făcut o binefacere. Intrebuițarea acestui cuvânt se întemeiază pe un principiu important. Dumnezeu a făcut ca toate lucrările să fie de așa natură încât lipsa de recunoștință să fie privită ca una din cele mai josnice caracteristici ale unei inimi rele.

Dela un capăt la altul, Biblia mereu ne îndeamnă să fim recunoscători lui Dumnezeu. Pentru ce să-I fim recunoscători? Pentru că El se îngrijește continuu de noi dându-ne toate cele de trebuință, fie că e vorba de lucruri mari, sau de lucruri mici. Ori, credem că e bine să recunoaștem că toate acestea le primim dela El. A nu face acest lucru, înseamnă a păcătui.

Pentru aceleași motive trebuie să fim recunoscători pentru orice dar și orice faptă de bunățate sau ascultare a celor din jurul nostru, fie că aceasta vine din partea tatălui sau a mamei, dela frați sau dela surori, dela soț sau soție, sau dela copii. Noi datorăm recunoștință față de oricine ne face un bine, oricât de mic ar fi el. „Mulțumesc“, sau „vă mulțumesc“, iată o formă scurtă și plăcută de a face aceasta. Lucrul acesta pe noi ne costă foarte puțin, în timp ce el constituie pentru cei ce ne fac servicii un lucru atât de plăcut. Recunoștința noastră este dovada pentru ei că sunt apreciați.

Ce frumos și plăcut este să auzim pe copii cum mulțumesc pentru orice dar ce li se face. Semnul sigur al unei lipse de bună creștere este a nu-i auzi mulțumind pentru toate cele ce li se fac. De ce n'ar fi aceasta tot atât de plăcut și de necesar și la cei mari? Dacă soții și soțiile s'ar întâmpina unii pe alții întotdeauna cu un surâs, cu o vorbă plăcută și dacă și-ar spune unul altuia sincer „mulțumesc“ pentru orice cadou sau serviciu făcut pentru a se place unul altuia, cu cât ar contribui aceasta la îndulcirea vieții, la continuarea iubirii lor din primele zile și la unirea inimilor lor.

Dacă frații și surorile ar face la fel, cât de plăcute ar fi atunci rela-

implinirii, trebuia să vină o încercare a credinței, care cerea un sacrificiu.

7. Prin ce încercare a trecut Abraam înainte de a primi făgăduința? Povestește cum s'a dat făgăduința? Vers. 15; Gen. 15, 1-6.

În viziune de noapte s'a auzit din nou glasul divin. „Abraam, nu te teme“, au fost cuvintele lui Dumnezeu: „Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare“. Dar mințile lui era așa de copleșită de gânduri negre, încât nu mai era în stare să prindă făgăduința cu încrederea neîndoelnică de până acum. El se ruga să i se dea o dovadă pipăită că ea se va împlini. Și cum avea să se îplinească făgăduința legământului atâta vreme cât nu i se da un fiu? „Ce-mi vei da“, a zis el, „căci mor fără copii?“ „Și slujitorul născut în casa mea va fi moștenitorul meu“. El propuse să facă din slujitorul său de încredere Eliezer, fiul său prin adopțiune, și moștenitorul bunurilor sale. Dar i s'a dat asigurarea că un copil al său va fi moștenitorul său. Apoi a fost dus afară, și i s'a spus să privească stelele ne-numărate care scânteiau pe cer; în timp ce făcea lucrul acesta s'au rostit cuvintele: „Așa va fi sămânța ta“. „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s'a socotit ca neprihănire“. Rom. 4, 3.

8. Ce întrebare a pus Abraam lui Dumnezeu cu privire la făgăduința că sămânța lui va fi tot atât de numeroasă ca și stelele? Gen. 15, 8.

Abraam era pe atunci în vârstă de peste 75 ani, iar soția lui era cu zece ani mai tânără. În împrejurările acestea el dorea un spor de garanție din partea lui Dumnezeu cu privire la făgăduința despre un moștenitor. Dumnezeu a binevoit să i-o dea.

9. Ce a spus Dumnezeu lui Abraam să facă? Gen. 15, 9-16.

În urma îndrumărilor dela Dumnezeu, Abraam aduse ca jertfă o juncană de trei ani, o capră de trei ani și un berbec de trei ani, tăindu-le trupul în două și așezând bucățile la o mică depărtare unele de altele. La acestea adăugă o turturea și un pui de porumbel, cari însă n'au fost despicate în două. După ce făcu acestea, el trecu cu mult respect printre bucățile jertfei, făgăduind în mod solemn lui Dumnezeu, că va fi veșnic supus. Priveghind și stăruind, el rămase lângă trupuri până la apusul soarelui, păzindu-le ca să nu fie pângărite sau mâncate de păsările răpitoare. La apusul soarelui, un somn adânc a căzut peste Abraam; „și iată că l-a apucat o groază și un întunec mare“. Iar glasul lui Dumnezeu s'a auzit îndemnându-l să nu se aștepte ca să ia îndată țara făgăduită în stăpânire și îi îndreptă atenția spre suferințele urmașilor lui înainte de așezarea lor în Canaan. Planul mântuirii i-a fost de asemenea desvăluit în moartea Domnului Hristos, marea jertfă și slava Lui viitoare. Abraam văzu și pământul readus la frumusețea lui edenică, care să-i fie ca stăpânire veșnică, ca o împlinire deplină a făgăduinței.

10. Ce se întâmplă seara? Gen. 15, 17:

Ca un zălog al legământului lui Dumnezeu cu oamenii, un cup-tor fumegând și niște flăcări, simboluri ale prezenței lui Dumnezeu, trecu printre trupurile despicate, și le-a mistuit cu totul. Și iarăși a auzit Abraam un glas confirmând făgăduința că avea să se dea urmașilor lui ca dar Canaanul.

11. Cum au primit Abraam și Sara vestea că după mulți ani de când se dăduse făgăduința, ea era gata să se îplinească? Gen. 17, 15-17; 18, 13-15.

Când Abraam ajunse la vârsta de aproape o sută de ani, i s'a reînnoit făgăduința că va avea un fiu cu asigurarea că moștenitorul viitor va fi fiul Sarei. Dar Abraam nu înțelese făgăduința. Mințile lui se întoarse îndată către Ismael, agățându-se de părerea că prin el se vor împlini planurile pline de îndurare ale lui Dumnezeu.

Abraam este numit părintele credincioșilor, cu toate că uneori credința lui a fost foarte slabă. Dar Dumnezeu nu l-a lepădat. Trecuse mulți ani de când se dăduse făgăduința unui moștenitor, și în fiecare an împlinirea părea și mai fără de putință.

12. Când în cele din urmă i s'a născut fiul făgăduit, ce vârstă avea Abraam? Gen. 21, 1-8.

Trecuse aproape 25 de ani până la împlinirea făgăduinței dată de Dumnezeu. Întârzierea aceasta este amintită atunci când în Ebrei se zice că după ce Abraam „a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința“. Ebr. 6, 15.

13. La ce mare încercare a fost supus Abraam? Gen. 22, 1-4.

Dumnezeu chemase pe Abraam să fie tatăl celor credincioși, iar viața lui trebuia să stea ca o pildă de credință pentru generațiile următoare. Dar credința lui nu era desăvârșită. El dovedise, neîncredere în Dumnezeu atunci când ascunsese faptul că Sara era soția lui, și iarăși când cu căsătoria lui cu Agar. Pentru ca să ajungă la treapta

țiele dintre ei și cu câtă mulțumire sufletească nu s'ar gândi ei unii la alții în decursul anilor!

Aceste lucruri, în aparență mici, contribuie cu mult mai mult la formarea caracterului nostru decât multe ale lucruri pe cari adesea le socotim mult mai importante. Inima firească trebuie să fie preucrată de harul lui Dumnezeu și umplută cu un spirit de îngăduință și de iubirea care însufletea și pe Domnul Hristos, și încă în așa fel încât în relațiile noastre zilnice să ne purtăm în orice împrejurare cu recunoștință și sinceră iubire față de semenii noștri. Mulțumiți întotdeauna cu plăcere oricând aveți ocazie să faceți aceasta.

Rezultatul examenului

„Intrebări biblice“ din Curierul Adventist No 7.

Agnita: Bucur Marioara, Hutter Regina, Matei Genica, Marioara Maier, Paiu Melania; *Apateu:* Botaș Traian, David Ecaterina, Indricău Axentie, Juga Bujor, Juga Corneliu, Juga Iuliana, Maliță Traian, Stoian Ion, Tâmplarul Marin, Tulcan Petru; *Belitori-Satu Nou:* Bădica Lenuta; *Berești-Tazlău:* Baci Pintilie; *Botoșani:* Panait Polixenia; *Brașov-Stupini:* Covacs Viorica, Crainicu Ion, Morariu Romulus; *București:* Adiaconitei Vasile, Ciuhat Gheorghe, Săndulescu Ștefan; *București-Belu:* Butoiu Alexandru, Gheorghe Corneliu, Gheorghe Ștefania, Nițescu Stela; *București-Grant:* Buescu Titina Cârlogan Emilia, Hedvig Ana, Hedvig Andrei, Hedvig Gheorghe, Mereuță Cornelia, Petrescu Zoe, Recolcea Paula; *București-Labirint:* Burlacu Ilie, Florea Gabriela; *Buzău:* Ciuliu Neculai, Dincă Iolanda, Radu Julieta, Teodorescu Elena; *Câmpulung-Bucovina:* Petrescu Elena, Petrescu Titu; *Cârloman:* Ciurea Gheorghe; *Galda de Jos:* Picoș Anișoara, Picoș Anuța, Picoș Gheorghe, Picoș Grigore, Picoș Vasile, Salea Nuti, Sandru Varolna, Sandru Valeria, Sandru Victoria; *Gherghita:* Ion Anton; *Grigoreni:* Popa Gică, Săndulescu Paul; *Iasi:* Agapie Eunicia, Beșleagă Daniel; *Mălăești:* Strătilă Laurenția; *6 Martie 1945:* Florea Pârlea; *Palatca:* Farkas Irma, Jukos Miklos, Menyhart Ana, Menyhart Geza, Menyhart Juliana, Menyhart Maria, Pasztor Iosif, Salak Elisabeta; *Pața:* Pinteia Emilia; *Policiori:* Dumitrescu Ion; *Roșiori de Vede:* Bădescu Daniel, Cucu Zefania, Duică Corneliu, Duică Gabriela, Duică Paul, Jorja Jeni, Minea Mihail, Rizea Emilia, Rizea Estera, Rizea Gabriela; *Sebeș-Alba:* Buciuman Ion, Ghișoiu Elena, Iancu Viorica, Irimia Ana, Salmen Elisabeta, Salmen Richard; *Sepreuș:* Ban Teodor, Turkuș Teo

cea mai înaltă, Dumnezeu îl supuse la o nouă încercare, la cea mai grea pe care o poate suporta un om. În viziune de noapte i s'a spus să meargă în ținutul Moria, și acolo să aducă pe fiul său ca o jertfă arsă în foc pe un munte care urma să-i fie arătat.

14. Ce jură acum Dumnezeu și întări prin legământ? Gen. 22, 15-18.

Acesta este evenimentul amintit în Ebrei. Minunată a fost bunăvoința lui Dumnezeu de a Se pleca și a face legământ cu un om și a-l întări prin jurământ.

Lecțiunea 11.

O ANCORA A SUFLETULUI, MELHISEDECH

De memorizat: „Pe care nădejde o avem ca o ancoră a sufletului, tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntru“. Ebr. 6, 19.

1. Pe cine obișnuesc oamenii să ajute? Ce se spune că este jurământul? Ebr. 6, 16.

2. Ce voia Dumnezeu să dovedească moștenitorilor făgăduințe? Vers. 17.

Faptul că cuvântul „moștenitori“ este la plural, arată că Dumnezeu nu avea în vedere numai pe Abraam, când a făcut jurământul, ci ne-a avut în vedere și pe noi. „Nestrămutarea hotărârii Lui“. Aceasta arată că planul urmărit de Dumnezeu e temeinic, că nu se schimbă.

Nădejdea și curajul nu pot lipsi atunci când e vorba de o slujire desăvârșită de Dumnezeu. Acestea sunt roada credinței. Desperarea e ceva și păcătos și neîntemeiat. Dumnezeu e în stare și vrea „nespus de mult“ să dea servilor Săi puterea de care au nevoie în vremuri de necaz și greutăți. S'ar putea ca planurile vrăjmașilor lucrării Sale să pară că sunt bine întocmite și solid întemeiate; dar Dumnezeu poate răsturna chiar și pe cele mai puternice dintre ele. Lucrul acesta îl face însă la timpul și pe calea aleasă de El, atunci când vede că credința slujitorilor Săi a fost încercată îndestulător.

3. Cari sunt cele două lucruri cari nu se pot schimba? Vers. 18. pr. p.

Un alt contract — numit în Scriptură „vechiul“ legământ — s'a încheiat între Dumnezeu și Israel la Sinai, și a fost ratificat prin sângele lui Hristos și i s'a zis „al doilea“ sau „noul“ legământ, de oarece sângele cu care a fost sigilat a fost vărsat după sângele primului legământ. Că noul legământ avea trecere în zilele lui Abraam, se vede din faptul că a fost întărit atunci prin făgăduință cât și prin jurământul lui Dumnezeu, — cele „două lucruri cari nu se pot schimba, și în cari este cu neputință ca Dumnezeu să mintă“.

4. Ce este cu neputință pentru Dumnezeu? Ce îmbărbătare trebuie să ne dea faptul acesta? Vers. 18. partea doua.

Dumnezeu nu ne înșeală, nici nu ne poate înșela. E cu totul necorespunzător cu natura Sa, de a spune ceva ce nu este cu totul adevărat. Aceasta ar trebui să fie pentru noi o îmbărbătare, precum și o călăuză în vorbirea și purtarea noastră.

5. Ce trebuie să apucăm noi? Vers. 18, ult. p.

Cetățile de scăpare rânduite pentru poporul Său din vechime erau o preînchipuire a adăpostului aflat în Domnul Isus Hristos. Același Mântuitor îndurător, care a așezat cetățile acestea de scăpare trecătoare, a creat prin vărsarea propriului Său sânge, un adăpost sigur pentru călcătorul Legii lui Dumnezeu, în care să afle scăpare de a doua moarte. Nicio putere nu este în stare să smulgă din mâinile Sale sufletele cari caută la El iertare.

6. Cu ce este asemănată nădejdea aceasta? Vers. 19. pr. p.

7. Unde pătrunde nădejdea aceasta? Vers. 19. ult. p:

Slujba preotului în cursul anului în prima despărțitură a sanctuarului, „înăuntrul perdelei“, care constituia ușa și despărțea Sfânta de curtea din afară, reprezenta lucrarea de slujire începută de Hristos la înălțarea Sa la cer.

Intr'acolo a urmat pe Domnul credința ucenicilor Săi, după înălțarea la cer. Aci s'au îndreptat speranțele lor, după cum zice Pavel: „Să ținem cu tărie nădejdea, pe care o avem ca o ancoră sigură și neclintită a sufletului, și care intră înăuntrul perdelei, unde a intrat pentru noi Isus ca Înaintemergător, fiind făcut Arhiereu în veac“.

8. Care lucru se obișnuia pe vremuri? 1. Regi 2, 28-31.

dor, Stana Florea, Stana Mihai; *Spineni*: Nistor Dumitru, Nistor Ionel; *Tecuci*: Balcan Costică, Bujor Corneliu, Bujor Jenica, Bujor Mihai, Dragomir Ștefăniță, Dumitru Aurel, Enescu Mioara, Geta Tudor, Paiu Ionică, Paiu Silvia, Roșoiu T; *Telești*: Guran Ghiorghita, Guran Gigea; *Tencănu*: Mateiaș Ion; *Traian*: Dona Marioara, Florea Celeapcă, Florea Nicolae, Florea Minea, Pencea Marin, Pencea Vasile, Uba Maria, Uba Mitra; *Urleta*: Bugoi Dumitru, Marian Mihail.

Nepublicați în numărul trecut, din greșală:

Viperești: Androne Gheorghe, Bancu Lidia, Cibulski Silica, Gavrușescu Ica, Ionescu Ștefan, Ionescu Tache, Ionescu Titu, Mazilu Ligia, Mazilu Vica, Panait Veta, Ștefan Marin.

Rugăciunea de Dimineață

Aluniș: Ștefănescu Elisabeta 180 texte; Florica Nica 178 texte.

Din următoarele Comunități au mai răspuns parțial un număr de tineri arătat în dreptul fiecăruia:

Aluniș 8; Apateu 1; Arad-Micalaca 7; Archiș-Bihor 17; Aricești 3; Bălțișoara 3; Bărăgan 1; Berești-Tazlău 8; Bobâlna 1; Borșa 5; Brânceni 3; Bucsești 10; București-Belu 1; București-Grant 14; București-Labirint 14; Bumbesti 2; Buzescu 12; Câlnic 8; Câmpulung-Bucovina 4; Caracal 2; Cărloman 3; Chesău 19; Ciuperceni Noui 1; Ciuperceni Vechi 3; Constanța 6; Craiova 8; Cristian 4; Dărmănești 7; Deleni 1; Deva 1; Doljești 5; Drăcea 16; Drânceni 1; Dumbrăveni-Botoșani 21; Focșani 1; Geaca 5; Gherghița 3; Golumbu 3; Grigoreni 8; Grivița 14; Hendorf 2; Hovârna 3; Iași 2; Izvoarele Sucevei 4; Lissa 2; Lucieni 7; Măgurele 1; Mălușteni 1; Miron Costin 1; Moinești 13; Moțătei 4; Năoiu 2; Palatca 2; Panaghia 1; Petru Rareș 1; Ploești 10; Plosca 7; Policiori 15; Răchitiș 8; Roșiorii de Vede 2; Săcele-Constanța 2; Sărmaș 3; Sebeș 8; Sinești 4; Sofronea 2; Soloneț 6; Spineni 7; Spătărei 9; Strunga 11; Subaia 1; Suta Seara 15; Târgu Jiu 3; Târnova-Dolj 5; Târnăveni 5; Tecuci 8; Telești 2; Tencănu 1; Tîgănești 10; Traian 5; Ulmeni 8; Valuța 6; Vaslui 4; Viile Noi 1; Vlădeni 1.

Poșta Redacției

Daniel Dobrică — Plosca. Mai încercați să scrieți. Poate ne trimiteți versuri mai reușite.

Chiriloaia Gică — București-Grant. Ideia este frumoasă. Versificația lasă de dorit. Mai încercați.

C. Drăgușin. Milcoiu. Este de dorit ca versurile trimise să fie originale și cât mai bine reușite.

Ionel Dunca. — Balta Sărată. — Experiența Dvs. este frumoasă. Pre-lucrată sperăm să fie publicată.

Pancu Cazacu. — Bogdana. Poezia despre „natură“ cu unele modificări ar putea să vadă lumina tiparului. Dacă aveți ceva și mai bun, mai trimiteți. Celelalte două sunt mai slabe.

În vremurile de demult un vinovat putea să fugă de vrăjmașul său, și să se agațe de coarnele altarului, și să afle scăpare pentru un timp. Uneori oamenii fugeau la altarul arderilor de tot din curte, așa cum avem exemplu în 1. Regi 1, 50—53. Dar se socotea că e mai bine să fugi chiar în templu, așa cum a făcut Ioab. Dar în cel mai bun caz, adăpostul acesta era numai pentru un timp. Nu așa este cu nădejdea noastră. Ea este tare și neclintită, ca o ancoră a sufletului. Și este dincolo de perdea.

9. Unde a intrat Domnul Isus? Vers. 20. pr. p.

Unii au zis că aceasta ar fi perdeaua a doua, dar lucrurile nu pot fi așa. Tabloul este al unui om care fuge și se agață de coarnele altarului. Dar nimeni n'a fugit vreodată în locul prea sfânt. Aci e vorba numai de întâia despărțitură. În această despărțitură a intrat Domnul Hristos la înălțarea Lui.

Lucrarea de mijlocire în favoarea omului a Domnului Hristos în sanctuarul din cer este tot așa de necesară și esențială pentru mântuirea noastră, ca și moartea Sa pe cruce. Prin moartea Sa, Domnul începu acea lucrare, pe care avea să o continue în cer după înălțarea Sa. De aceea, noi trebuie, prin credință, să intrăm dincolo de perdeaua, „unde a intrat pentru noi Isus, ca Înaintemergător, făcut Arhiereu în veac, după rânduiala lui Melhisedec“. Acolo e reflectată în toată splendoarea ei lumina crucii de pe Golgota. De acolo putem noi înțelege clar taina mântuirii. Mântuirea omului a fost îndeplinită printr'un sacrificiu nespus de mare; jertfa adusă pentru noi răspundea deplin la cele mai mari cereri ale Legii lui Dumnezeu călcată de om. Domnul Isus deschise calea către tronul Tatălui, și, prin mijlocirea Lui, dorințele sincere ale celor ce vin la El în credință sunt prezentate înaintea lui Dumnezeu.

10. După care rânduială a fost făcut Domnul Hristos Mare Preot? Vers. 20. ult. p.

11. Cine a fost Melhisedech acesta? Ce ne spune Biblia despre el? Ebr. 7, 1; Gen. 14, 18—20.

Abraam și Lot ieșiseră din Egipt. Gen. 13, 1. Peregrinând ei prin țară s'a iscat o ceartă între păzitorii turmelor lui Abraam și cei ai lui Lot. Ca să curme cearta, Abraam a dat prilej lui Lot să se așeze unde voia să se așeze, și fără de multă zăbavă, Lot alese Sodoma, în timp ce Abraam locuia la Hebron. Izbucni un război între împărații Sodomei și Gomorei împreună cu aliații lor de o parte, și patru împărați puternici pe de altă parte. Gen. 14, 1—9. Sodoma și Gomora fură cucerite, iar Lot și bunurile lui luată ca pradă. Versetele 10—12. Vestea ajunsese la urechile lui Abraam, care înarmă 318 oameni, urmări pe inamic, scăpă pe Lot, și aduse înapoi toate bunurile jefuite de inamic. Versetele 13—16. Pe când Abraam se apropia de Sodoma, i-au ieșit în întâmpinare împăratul și cu toți aliații lui și „Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului Celui Preaînalt. Melhisedec a binecuvântat pe Abraam, și a zis: „Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeul Celui Preaînalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!“ Și Abraam i-a dat zeciuială din toate“. Vers. 17—20.

12. În ce chip a onorat Abraam pe Melhisedech? Care era întâiul titlu al lui Melhisedech? Dar al doilea? Ebr. 7, 2.

Am învățat mai înainte că Domnul Hristos este mai mare decât ingerii, mai mare decât Moise, mai mare decât Iosua. Acum este adăugat la listă și Abraam. Abraam a dat zecime lui Melhisedec, care era împărat al dreptății și împărat al păcii, un minunat preînchipuitor al Aceluia care este numit „Domnul dreptatea noastră“, și „Domnul Păcii“. Ier. 23, 6; Isa. 9, 6.

13. Ce nu avea Melhisedech? Cu cine a fost făcut Melhisedech asemenea? Vers. 3.

Oricare Iudeu care pretindea dreptul de preoție trebuia să prezinte probe bine documentate pentru dreptul ce susținea că are. Genealogia lui trebuia să fie desăvârșită, arătându-se tot șirul părinților săi. Melhisedec nu avea o astfel de genealogie. În ce privește rapoartele, el nu avea nici tată, nici mamă, și nici nu se găsește undeva scris că s'a născut sau că a murit. În măsura privitoare la genealogie, el nu avea nici început, nici sfârșit. Preoția lui Melhisedec nu era legată de genealogie, ca preoția levitică. Nu Domnul Hristos a fost făcut asemenea lui Melhisedec, ci Melhisedec a fost „asemănat cu Fiul lui Dumnezeu“. Aceasta s'a făcut pentru ca să poată fi preînchipuire pentru Domnul Hristos. Anume s'a ascuns de Dumnezeu șirul strămoșilor lui, ca să poată fi un simbol al Aceluia care într'adevăr a fost fără de început și fără de sfârșit.

Două lucruri se susțin aci despre Melhisedec. El „rămâne“. El n'a avut urmaș. De obicei, un preot nu-și începea slujba decât dela vârsta de treizeci de ani. La vârsta de cincizeci de ani înceta să mai slujească. Vezi Num. 4, 1—3; 8, 25.

Să fim sănătoși

Sănătatea este comoara de mare preț a omului. De ea depinde bucuria și fericirea în viață. Ea aduce omului gustul de mari înfăptuiri și de înalte ținte.

Dar de multe ori greșim împotriva sănătății prin unele lucruri de cari poate ne dăm puțin seama că mai curând sau mai târziu se vor dovedi păgubitoare în efectele lor.

Tocmai de aceea, pentru a ști cum să ne păstrăm corpul sănătos, prezentăm planul studiului cărții „Sănătatea Familiei“. Oricine poate lua parte la acest studiu, în deosebi tinerii.

Studiul acesta va ajuta atât nouă înșine cât și celor din jurul nostru, făcând ca prin sfaturile și învățăturile ce le vom primi să ajungem a ne bucura de marile binefaceri ale vieții sănătoase.

În fiecare lună se va studia câte un capitol și vor apărea în Curierul Adventist o serie de întrebări la cari cei ce vor să ia parte la acest studiu sunt rugați a trimite răspunsurile pe adresa: V. Florescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrucci 116, București IV.

Cartea „Sănătatea Familiei“ o puteți comanda direct dela „Graiul Literar“. Prețul este de 70 lei plus porto și ambalaj.

Întrebări

1. Cari sunt principalele leacuri naturale?

2. De ce este nevoie să respirăm aer curat atât ziua cât și noaptea?

3. De ce aerul din camerele încălzite prea mult este păgubitor sănătății?

4. Amintește două lucrări îndeplinite de apa pe care o bem? Ce lucrare face apa când ne spălăm corpul cu ea?

5. Pentru ce avem nevoie de hrană?

6. Amintește câteva obiceiuri bune în ce privește felul de a mânca, obiceiuri cari ajută la păstrarea sănătății?

7. Ce însemnătate are mișcarea pentru corp?

8. Care este rostul somnului și al odihnei?

„In veac“. Slujba lui a fost fără oprire, fără întrerupere. Ideea este nu numai de veșnic, dar și de continuu.

Lecțiunea 12.

MEHISEDECH. PREOȚIA LEVITICA.

De memorizat: „Vedeți bine cât de mare a fost el, dacă până și patriarhul Abraam i-a dat zeciuială din prada de războiu!“ Ebr. 7, 4.

1. Ce ne îndeamnă acum apostolul să vedem? Ebr. 7, 4.

Melhisedec preînchipuia pe Domnul Hristos. De aceea trebuie să-i cercetăm viața și lucrarea.

2. Ce poruncă aveau fiii lui Levi? Pe cine privea această poruncă? Vers. 5.

Ei trebuia să primească zecime chiar dela fiii lui Abraam. Aceasta arată că Leviții sunt puși pe o treaptă mai înaltă față de ceilalți urmași ai lui Abraam.

3. Cui a plătit Abraam zecimea? Ce a primit el în schimb? Vers. 6.

Un altul care veni să întâmpine pe patriarhul biruitor, a fost Melhisedec, care a adus pâine și vin pentru învierea oastei lui. Ca „preot al Dumnezeului Celui Preaînalt“, el rosti o binecuvântare asupra lui Abraam și aduse mulțumiri Domnului, care săvârșise o liberare atât de mare prin servul Său. Și Abraam „i-a dat zeciuială din toate“.

„Rânduiala zecimii nu a început cu Ebreii. Din cele mai vechi timpuri, Domnul a cerut o zecime pentru Sine, iar cererea aceasta a fost recunoscută și onorată. Abraam a plătit zecime lui Melhisedec, preotul Dumnezeului Celui Preaînalt. Când Iacob era călător și fugăr la Betel, a făgăduit Domnului: „Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da“. (Gen. 14, 20; 28, 22). Când Israelii erau pe punctul de a fi creați ca națiune, li s'a repetat legea zecimii, ca o rânduială poruncită de Dumnezeu, de a cărei ascultare depindea buna lor stare. Rânduiala zecimii și a darurilor, fusese dată pentru a săpa în oameni marele adevăr, că Dumnezeu este izvorul tuturor binecuvântărilor pentru creaturile Sale, și că I se cuvine recunoștința oamenilor pentru darurile bune ale Providenței Sale.

4. Ce lucru se vede de aici lămurit? Vers. 7.

5. Ce se întâmplă cu oamenii cari aici primesc zecime? Ce se spune mai departe cu privire la acest Melhisedech? Vers. 8.

6. Cum întărește mai departe apostolul susținerile sale? Vers. 9, 19.

Autorul a dus argumentația sa până la o deplină încheiere. El a arătat că Melhisedec este mai presus de Abraam, și acum arată că e mai presus și de Levi; prin urmare preoția după rânduiala lui Melhisedec este mai presus de preoția după rânduiala lui Aaron.

7. Prin ce cuvinte caută apostolul să dovedească nevoia de schimbare în preoție? Vers. 11.

Apostolul compară slăbiciunea preoției lui Levi cu desăvârșirea preoției dumnezeiești a Domnului Hristos. Preoția levitică cu formele și cu jertfele ei preînchipuitoare nu putea prin ea însăși să mântuiască pe om. Ea nu putea decât să înfățișeze câteva chipuri ca să slujească la credința în mântuirea făgăduită în Domnul Hristos, care ajunse atât sacrificiu cât și preot sub legământul cel nou. Oamenii au fost mântuiți prin credință în timpul vechiului legământ, după cum sunt mântuiți și acum; dar era o credință care lucra printr'o preoție și o jertfă înlocuitoare, care arată către adevăratul preot și adevăratul sacrificiu.

8. Dacă se schimbă preoția, ce trebuie neapărat să se schimbe? Vers. 12.

Legea preoției cerea ca toți preoții să fie din seminția lui Levi, și din familia lui Aaron. Dar dacă preoția nouă trebuia să fie după rânduiala lui Melhisedec, legea care cerea ca toți preoții să fie din seminția lui Levi, trebuia să fie schimbată.

9. Din care seminție făcea parte Domnul Hristos? Vers. 13, 14.

Melhisedec nu era Levit, după cum nu era nici Domnul Hristos, care era din seminția lui Iuda. Prin urmare, dacă trebuia ca Domnul Hristos să devină preot, este dela sine înțeles că toate rânduelile după felul preoției lui Aaron trebuia să fie schimbate.

10. Ce este „și mai luminos“? Vers. 15.

11. Prin ce putere este pus preot Domnul Hristos? Vers. 16.

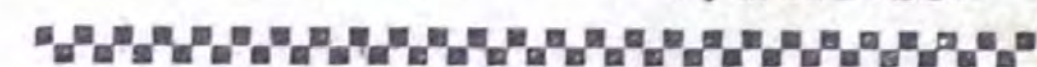
9. Cât trebuie să doarmă copilul de un an? Dar cel de zece ani?

Dar cel de șasesprezece ani?

10. Pentru ce avem nevoie de razele soarelui?

11. Care este rostul îmbrăcăminții? Care sunt câteva din condițiile pe care trebuie să le îndeplinească o îmbrăcăminte sănătoasă.

V. Florescu

Unde stă scris?

In Curierul Adventist No 8:

1. Numai Duhul Sfânt ne poate face să înțelegem pe Isus Hristos.

2. Stropii harului spiritual să cadă și asupra membrilor Comunităților noastre.

3. Lipsa de studiu a Cuvântului lui Dumnezeu scade focul lucrării.

4. Puneți-vă gândul la o țintă înaltă.

5. Puterea reînnoitoare trebuie să vină dela Dumnezeu.

6. El luă ferma hotărâre de a părăsi pe toți prietenii lui cari l-au învățat la rele.

7. Imbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, bunătate, facere de bine.

8. Ei știau că țin în mâinile lor pâinea vieții.

9. Corabia lui Noe nu avea decât o singură fereastră.

10. El este Dumnezeul ordinii.

11. Întrebă pe Dumnezeu ce are de făcut.

12. Fericți cei împăciuitori căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu.

13. Domnul Isus Hristos a înviat.

14. Să fim credincioși în păzirea poruncilor lui.

15. Plină-i viața de minuni!

Notă. — Din pricina materialului prea mult, nu putem publica chiar în numărul acesta numele celor cari au răspuns la această rubrică. Sperăm să începem a face aceasta cu numărul pe Februarie. Răspunsurile se trimet lunar. Fiecare să caute pentru sine, spre a se bucura de rodul muncii sale proprii. Nu vă obișnuiți a profita de munca altora. Cel ce nu muncește el singur, nu are drept la răsplată.

V. Florescu

— Doresc a da pe fiul meu, în etate de 14 ani ca ucenic la un atelier de mecanică, dar numai în familie de credință adventistă. Adresa: Gh. Băluță, Com. Mirea Birnici, Satul Văluța de sus, Jud. Dolj.

„Vieață nepieritoare“. Multe traduceri aduc ideea de „vieață nestrucăcioasă“.

12. Ce mărturisește Dumnezeu? Vers. 17.

Autorul repetă textul acesta de mai multe ori stăruind să arate că preoția lui Aaron, care era numai de trecere, trebuia acum să fie înlocuită de preoția perpetuă a Domnului Hristos. Intrucât preoția prin Levi era numai o moștenire între ființe omenești, „o asemănare pentru vremurile de acum“, (cap. 9, 9.) preoția Domnului Hristos era mai bună intrucât era dumnezeiască, și prin urmare veșnică.

Lecțiunea 13

CHEZASUL UNUI LEGAMANT MAI BUN

De memorizat: „Prin chiar faptul acesta, El s'a făcut chezașul unui legământ mai bun“. Ebr. 7, 22.

1. Ce se desfășurează? Pentru ce? Ebr. 7, 18.

„O poruncă de mai înainte“, amintită în versetul acesta este una și aceeași cu „porunca pământescă“ din versetul 16, și anume legea preoției levitice.

Cu toate că din rânduelile preoției levitice se pot scoate învățături minunate, trebuie să ne aducem aminte, că ea nu făcea mai mult decât vestea mai dinainte lucrurile mai bune care trebuia să vină.

2. Ce slăbiciune lăuntrică avea legea ceremonială levitică? Ce a făcut o lege mai bună? Vers. 19.

Evangelhia Domnului Hristos aruncă o lumină de slavă asupra erei iudaice. Ea luminează întregul sistem iudaic și dă însemnătate legii ceremoniale. Tabernacolul sau templul lui Dumnezeu de pe pământ era o copie de pe cel original din cer. Toate ceremoniile legii iudaice erau profetice, preînchipuind tainele din planul de mântuire. Ritualele și ceremoniile legii erau date chiar de Domnul Hristos, care, învăluit în stâlpul de nor ziua, și stâlpul de foc noaptea, era Călăuzitorul lui Israel; iar legea aceasta ar trebui să fie privită cu mult respect, deoarece este sfântă. Chiar și după ce nu mai trebuia să fie ținută, Pavel o înfățișează Iudeilor în adevărata ei poziție și valoare, arătându-i locul în planul de mântuire și legătura cu lucrarea Domnului Hristos; iar marele apostol vorbește despre legea aceasta ca fiind ceva plin de slavă, vrednică de dumnezeescul ei Făuritor. Ceea ce trebuia să treacă era ceva plin de slavă, dar aceasta nu era legea pusă de Dumnezeu pentru cărmuirea familiei Sale din cer și de pe pământ; căci atâta timp cât trebuie să existe cerul, atâta timp trebuie să existe și Legea Domnului.

3. Prin ce fapte solemne a fost preot Domnul Hristos? Cum se deosebea aceasta de preoția levitică? Vers. 20. 21.

4. Cui s'a făcut chezaș Domnu Isus? Vers. 22.

„Chezaș“ are aci însemnătatea de persoană care a girat pentru un altul semnând. Semnătura nu scapă pe datornic de răspunderea sa, dar face pe girant împreună răspunzător de îndeplinirea obligației, iar dacă datornicul nu plătește, girantul trebuie să răspundă.

Domnul Isus a biruit toate ispitele lui Satana, și prin Domnul Hristos, putem birui și noi. Prin Domnul Isus putem înfrânge plăcerea după bunurile pământești. Mântuitorul S'a împotrivit până în cele mai mici amănunte când a fost supus ispitei, și în felul acesta a făcut cu putință ca omul să biruiască. În gândul acesta, în ideea aceasta, e destul ca să ne poată umple inima de recunoștință în toate zilele vieții noastre. Intrucât Domnul Isus a fost primit ca înlocuitor și chezaș al nostru, fiecare dintre noi va fi primit dacă trecem cu bine prin încercările și necazurile la cari suntem supuși. El a luat corpul nostru pentru ca să se facă cunoscut cu necazurile care vin peste om, și este mijlocitorul și sprijinitorul nostru înaintea Tatălui.

5. Ce se spune cu privire la preoția levitică spre deosebire de ce se spune despre El? Vers. 23. 24.

Domnul Hristos nu moare. De aceea nici nu are nevoie de urmași, și de aceea preoția Lui nu trece dela unul la altul.

6. Pentru că rămâne „în veac“, ce poate să facă Domnul Hristos? Pentru ce trăește Domnul Hristos? Vers. 25.

Cu toate că lucrarea de mijlocire urma să nu se mai facă pe pământ; cu toate că sanctuarul și Marele nostru Preot urma să nu mai fie văzut de ochiul omeneșc, ucenicii nu urma să sufere prin aceasta nicio pierdere. Din cauza lipsei Mântuitorului ei nu urma să simtă vreo întrerupere a legăturilor, și nici slăbire a puterilor. În timp ce Isus slujește în sanctuarul de sus, El este, prin Duhul Lui cel Sfânt, și slujitor în Biserica de pe pământ. Pentru ochiul fireșc El este departe, dar de fapt se împlinește făgăduința pe care El a dat-o la plecafe: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul vea-

Harul și credința

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință“. Efes. 2, 8.

Am văzut că harul este favoarea divină prin care Dumnezeu binevoiește să ne acorde în dar, mântuirea — vieața veșnică. Această vieață veșnică noi nu o putem câștiga prin propriile noastre puteri. La ea ajungem numai prin harul lui Dumnezeu. Din textul citat se pare că apostolul Pavel vrea să spună că la har ajungem prin credință, ceea ce ar însemna că harul lui Dumnezeu, prin care suntem mântuiți, se datorește credinței care există în noi, ca și cum aceasta ar porni dela noi, ne-ar aparține, și deci faptul de a crede ar fi un merit al nostru. Adevărul este, însă, că chiar credința prin care primim harul mântuitor, „nu vine dela voi“, cum zice apostolul Pavel, adecă nu-și are obârșia în noi, „ci este darul lui Dumnezeu“. Și acest dar al lui Dumnezeu, care este credința, este tot o binecuvântare cerească, isvorită din „nemărginita bogăție a harului Său“. „Căci cu privire la Hristos, vouă vi s'a dat harul nu numai să credeți, ci să și pătimiți pentru El“. Filip. 1, 29.

Dar ce este credința? „Este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, puternică încredințare despre lucrurile cari nu se văd“. Ebrei 11, 1. „Obiectul ei este Dumnezeu descoperit în Domnul nostru Isus Hristos. A crede nu este un merit, ci pur și simplu primirea unui dar. Această primire este o condiție de mântuire“.

Dacă până și credința este un dar primit dela Dumnezeu, atunci care este elementul determinant al responsabilității noastre? Dacă credința, speranța, iubirea, înfăptuirea, adecă trăirea după voia lui Dumnezeu, umilința, evlavie, credincioșia și toate celelate însușiri nobile cari întregesc un caracter cu adevărat creștin, sunt tot atâtea daruri primite dela Dumnezeu, fără merite personale, atunci în ce măsură și pentru ce acei cari n'au primit aceste daruri divine prin care se poate ajunge la mântuire sunt considerați ca vinovați? Care este izvorul vinovăției lor? Întrebarea se impune cu atât mai mult, cu cât știm că omul, prin forța lucruri-

cului". Mat. 28, 20. Cu toate că și slujitorii Lui mai mic primesc putere dela El, prezența Lui întăritoare e totdeauna cu Biserica Lui.

7. Care sunt cele cinci însușiri pe care le are Domnul Isus? Vers. 26.

1) Sfânt, curat, consacrat, îmbrăcat în slavă; 2) Nevinovat; 3) Fără pată; cu toate că era mereu în atingere cu păcatul, Domnul Hristos nu S'a molipsit niciodată de el. A văzut și a auzit multe care ar fi putut să pângărească alte mînți, dar niciuna din acestea nu a vătămat Domnului Hristos. 4) Despărțit de păcătoși; Domnul Hristos avea însușirea de a trăi în mijlocul păcătoșilor, și cu toate acestea să fie despărțit de ei — o minunată lucrare. 5) Mai pe sus de ceruri; El era la un loc cu păcătoșii, dar despărțit de ei. Era în lume, dar și mai pe sus de ea.

8. Ce n'are nevoie să facă Domnul Hristos? De câte ori S'a adus ca jertfă? Vers. 27.

9. Ce deosebire este între preoții puși prin lege și între Fiul care este pus preot prin jurământul lui Dumnezeu? Vers. 28.

Mulți dintre marii preoți aveau cusururi și slăbiciuni spirituale. Aveau nevoie să aducă jertfe în fiecare zi pentru propriile lor păcate. În apropierea timpului venirii Domnului Hristos, mulți din marii preoți erau stricați și nepotriviți pentru slujba sfântă. Dar Domnul Hristos este „desăvârșit pentru veșnicie“.

10. Când apostolul face rezumatul celor scrise până aici, la ce rezultat ajunge? Ebr. 8, 1.

Un astfel de mare preot, adecă așa cum a fost arătat până aci, Domnul Hristos poate să mântuiască amintindu-se în deosebi cele din cap. 7, 26. Marele nostru Preot este acum la dreapta scaunului de domnie al Măririi în ceruri, având toată puterea.

11. Slujitor al cui este Domnul Hristos? Ce nume se mai dă sanctuarului? Cine l-a ridicat? Vers. 2.

În cer este un sanctuar în care slujește Domnul Hristos. Sunt unii cari susțin că sanctuarul acesta nu e ceva adevărat, că este numai o umbră. Dar aceasta este tocmai pe dos de ce zice Dumnezeu. El zice că cel pământesc este o umbră a celui ceresc. Sanctuarul ceresc este tot atât de adevărat, cât de adevărat este sângele care s'a vărsat pe Golgota.

Aci ne este descoperit sanctuarul Noului Legământ. Sanctuarul Vechiului Legământ era făcut și înfipt de om, construit de Moise; aceasta, însă, este înfipt de Domnul, nu de om. În acel sanctuar slujeau preoți pământești; în acesta, la dreapta lui Dumnezeu, slujește Domnul Hristos, Marele nostru Preot. Sanctuarul acela era pe pământ; acesta este în cer.

12. Ce lucru este pus să facă oricare mare preot? Ce trebuia deci să aibă și acest Mare Preot? Pentru ce nu trebuia să fie El pe pământ ca Mare Preot? Vers. 3, 4.

Domnul Hristos trebuia să aibă ceva de adus, căci altfel nu putea să fie preot. Sângele era ceea ce aveau preoții de adus, și sângele presupune moarte. Era deci nevoie ca Domnul Hristos să moară, înainte ca să poată înfățișa sângele. Preoții de pe pământ aduceau sânge de animale, Domnul Hristos a adus sângele Său. Lucrarea aceasta n'o putea începe decât după jertfa de pe Golgota. Dar nu s'ar fi putut ca Domnul Hristos să aducă tămâie? „Niciun străin, care nu este din neamul lui Aaron, să nu se apropie să aducă tămâie înaintea Domnului“. Num. 16, 40. Domnul Hristos nu putea să aducă sângele Său înainte ca acesta să fi fost vărsat, și legea oprea ca El să aducă tămâie. Prin urmare cuvântul care zice că nu putea fi preot pe pământ, este adevărat.

13. Al cui chip și a cui umbră este sanctuarul pământesc? Ce i se poruncise lui Moise să facă? Ebr. 8, 5; Exod. 25, 40; 29, 42, 43; 40, 16.

E bine să ne aducem aminte că sanctuarul pământesc nu era un duplicat la fel cu cel ceresc. Era numai o închipuire și o umbră. Unii fac greșeala de a face sanctuarul ceresc o copie exactă a celui de pe pământ. Aceasta ar însemna să întoarcem chipul pe dos.

Nu numai sanctuarul, dar și lucrarea preoților trebuia să slujească drept închipuire și umbră a sanctuarului ceresc. De aceea era de mare însemnătate; și Domnul, prin Moise, a dat lămuririle cele mai amănunțite și mai pe înțeles cu privire la fiecare parte a serviciului preînchipuitor.

14. Când a zidit Solomon templu, cine a dat planul pentru zidirea lui? I. Cron. 28, 11, 12, 19.

David a dat lui Solomon îndrumări amănunțite pentru zidirea templului, cu planuri pentru fiecare parte, și pentru toate uneltele lui de slujbă, așa după cum i se descoperise lui prin inspirație dumnezeiască.

lor, se naște cu o fire păcătoasă, sub stăpânirea păcatului, unde în fiecare clipă, puteri cu mult superioare omului, îl duc în ispite pe cari singur nu le poate învinge. Răspunsul, la această întrebare îl găsim ușor, dacă ne gândim la **principiul liberului arbitru**.

Dar ce este liberul arbitru? Este acea putere a voinței, pe care Dumnezeu a sădit-o în om, odată cu aducerea lui la ființă, datorită căreia acesta poate hotărî în mod cu totul liber asupra acțiunilor faptelor lui. Din această putere de alegere, pe care o are fiecare din noi, naște responsabilitatea noastră față de Dumnezeu. Am spus că a crede nu este un merit, ci pur și simplu acceptarea unui dar, și că această acceptare este o condiție de mântuire. În lucrarea mântuirii, pe lângă partea lui Dumnezeu, își are și omul partea lui de făcut. Pe deoparte Dumnezeu oferă, în dar, viața veșnică în Domnul Isus Hristos tuturor oamenilor. Pe de altă parte, omul **acceptă, primește darul fără plată**. Deci primul pas care se cere a fi făcut din partea omului, **este actul de voință prin care omul se hotărăște să primească mântuirea**.

Domnul Isus Hristos vorbind despre cei cari primesc și cei cari refuză harul divin, face deosebire între cei chemați, cari formează ceata celor mulți, în care intră „toți oamenii“, deoarece, „Dumnezeu... : voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului“. 1 Tim. 2, 3, 4, și între cei aleși, cari formează ceata celor puțini, în care intră toți oamenii cari **primesc invitația divină**.

Că actul de voință prin care omul poate primi sau poate respinge mântuirea oferită în dar, **este actul hotărîtor** care face să se reverse peste noi, ori bogăția nemărginită a binecuvântărilor harului divin — în caz că primim darul fără plată — ori pedeapsa veșnică — în cazul că respingem acest dar — aceasta reese, în mod clar chiar de pe paginile Sfintei Scripturi. „Iată, îți pun azi înainte viața și binele, moartea și răul“. Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră, că ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața ca să trăiești“. Deut. 30, 15, 19. „**Și nu vrei să veniți la Mine**“, zicea Domnul Isus celor de pe vremea Lui, ca să aveți viață“. Ioan 5, 40. „Ierusa-

lime, Ierusalime... de câte ori am vrut să strâng pe copii tăi cum își strânge găina puii supt aripi și n'ați vrut". Mat. 23, 37. Vorbind despre hotărîrea Fiului lui Dumnezeu de a salva pe omul păcătos, psalmistul David exclamă: „Vreau să fac Voia Ta Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele". Ps. 40, 8. „Când un adevărat cercetător după adevăr cetește Cuvântul și își deschide mintea ca să-l primească, atunci el dorește după Cuvânt cu toată inima sa... „Hotărîrea sa este fermă. El este decis să stea de partea drepții. Adevărul și-a găsit calea către inimă și e sădit într'însa prin Duhul Sfânt. Când adevărul pune stăpânire pe inimă, omul dă o dovadă sigură despre aceasta, devenind un administrator al harului lui Hristos".

Domnul Isus a venit pe pământ pentru a împlini planul de mântuire privitor la răscumpărarea omului păcătos. Poporul în mijlocul căruia El s'a arătat în corp omenesc, n'a recunoscut în fiul tâmplarului din Nazaret, pe Fiul lui Dumnezeu intrupat. Ei așteptau ca Mesia să apară nu ca un umil fiu al lui Iosif și al Mariei, ci ca un mare conducător și desrobitor al poporului ales. Inafară de aceasta, lumina adevărului divin descoperit în Domnul Isus fiind prea curată și desăvârșită, ei, cari erau plini de îngâmfare, nu o puteau suferi. Intunecul spiritual devenind din ce în ce mai mare, ei au luat fatala hotărîre de a lepăda pe Fiul lui Dumnezeu. „Făcând lucrul, acesta, ei alegeau cu întreaga lor minte și voință răfăcirea". „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adecă celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu". Ioan 1, 11: 12:

Darul fără plată pe care l-a făcut harul lui Dumnezeu — și care este viața veșnică — poate fi primit sau respins, după hotărîrea pe care o ia fiecare om pe propria sa răspundere. „Hristos este totdeauna gata să ne curețe și să ne libereze de orice păcat, dar El nu constrânge voința omului. Dacă printr'o continuă călcare a Legii, voința a ajuns cu totul robită păcatului, așa că omul nu dorește, și nu vrea să primească harul lui Hristos, ce i-ar mai putea face Domnul unui asemenea om?"

Astfel stând lucrurile, putem

spune — atunci când vorbim despre vinovăție — că actul care face să nască răspunderea noastră în fața lui Dumnezeu, este actul respingerii harului divin. Tot acela care înțelege să respingă invitația harului nu numai printr'o acțiune categorică, vădită, ci chiar și printr'o simplă atitudine de nepăsare sau de îndoială, înseamnă că nesocotește adevărul divin despre mântuirea cea măreață, cuprins în Sfintele Scripturi, pentru descoperirea căruia Bunul Dumnezeu a trimis unul din cele mai mari daruri ale harului: darul Duhului Sfânt, sau Duhul adevărului. „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul". Ioan 16, 13. Această atitudine de continuă împotrivire față de adevărul descoperit, este privită de Dumnezeu, ca o respingere a harului Său, și constituie cel mai grav păcat — dealtfel singurul — care nu va primi iertare nici acum, nici în veacul viitor. Este ceea ce se numește în termeni biblici, păcatul contra Duhului Sfânt. De aceea vă spun. Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt, nu le va fi iertată. Oricine va vorbi împotriva Fiului Omului, va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor". Mat. 12, 31. 32.

Cei cari au vorbit împotriva lui Isus personal, fără a pricepe caracterul lui dumnezeiesc, pot primi iertare, deoarece prin Duhul Sfânt ei pot să vadă greșeala lor și să se pocăiască. : Dumnezeu lucrează în inimă numai prin Duhul Sfânt; când oamenii leapădă de bună voie Duhul lui Dumnezeu, „ei taie legătura prin care Dumnezeu poate să comunice cu ei". „Nu sunt oameni mai împietriți decât acei cari au neglijat să asculte de invitația plină de milă și au disprețuit Duhul harului. Cea mai obișnuită manifestare a păcatului contra Duhului Sfânt, este continua neglijare de a asculta de chemarea cerului la pocăință. Fiecare pas făcut în lepădarea lui Hristos, este un pas făcut către lepădarea mântuirii și către păcatul împotriva Duhului Sfânt. Lepădând pe Hristos, oamenii au comis un păcat ce nu se iartă, și refuzând chemarea harului, noi putem comite aceeași greșeală.

Două feluri de credință

Deci, ca să revenim, vom spune,

că primul pas pe care Dumnezeu dorește să-l obțină dela noi, este să primim, în mod cu totul liber, ceea ce El ne oferă: mântuirea. Odată hotărîrea de a primi „darul fără plată", fiind luate toate celelalte bunuri spirituale de cari avem nevoie pentru a ajunge la mântuire, nu mai pornesc dela noi, ci ele vor fi primite prin rugăciuni serioase și sincere, dela Dumnezeu-Tatăl, care este gata să ni le dea cu mână largă și din belșug, ca daruri ale nemărginitei bogății ale harului Său. În felul acesta înțelegem, că și credința este tot un dar dela Dumnezeu, produs al aceluiaș har divin. Dar „când vorbim despre credință trebuie să facem o deosebire. Există un fel de credință cu totul deosebit de adevărata și dreapta credință. Existența lui Dumnezeu, atotputernicia Lui, adevărul Cuvântului Său, toate acestea sunt fapte pe care nici diavolul cu îngerii lui nu le poate tăgădui. Scriptura spune că „și demonii cred și se înfioară". (Iacob 2, 19, dar: aceasta nu este credință. Unde este nu numai o încredințare despre Cuvântul lui Dumnezeu, ci și supunerea către Dumnezeu a voinței omului; unde inima este plecată Lui, unde simțimintele sunt îndreptate spre El, acolo e credință, — și anume credința care lucrează prin iubire și care curăță sufletul. Printr'o astfel de credință, inima este înnoită după chipul lui Dumnezeu. Această credință vie este „darul lui Dumnezeu" pe care omul îl primește datorită alegerii sale. „Lumea a lepădat pe Domnul Hristos; dar cerul L-a primit. Omul cel muritor a lepădat pe Prințul vieții, dar Dumnezeu l-a primit".

Cât de puțin se cere dela noi! Doar atât: să voim să primim pe Domnul Isus Hristos, ca Mântuitor al nostru. Alegându-L pe El, Il vom primi, și odată cu El, Dumnezeu ne va da, prin harul Său, toate darurile de care avem nevoie și împreună cu acestea, El ne va da și darul credinței, care va avea ca urmare primirea „darului fără plată", care este „viața veșnică în Domnul Isus Hristos, Domnul nostru".

Gh. Indricău

Curierul Adventist

Organ al Cultului creștin A. Z. Ș.
Apare sub conducerea
unui comitet de redacție
Red. și Ad-ția, București IV, Str.
Mitrop. Ghenad. Petrescu Nr. 116
Anul XXVII Nr. 1—1 Ianuarie 1949